

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№11 (122)
ЛИСТОПАД
2014 РОКУ**

МИ ВДЯЧНІ БОГОВІ ЗА ЙОГО ВИБІР ДЛЯ НАС – СЛУЖИТИ ДІТЯМ

21-22 листопада 2014 року на базі Київського біблійного інституту пройшла чергова звітна конференція працівників відділу дитячого служіння ЦХВЕУ. З різних областей України приїхали працівники дитячого служіння, щоб поділитися досвідом, проаналізувати зроблене за минулий рік та виробити стратегію, щоб рухатися далі. Більшість керівників обласних відділів працюють вже не рік і за цей період встигли здружитися. Тому, як правило, зустрічі завжди радісні. Люди діляться своїми успіхами і невдачами, моляться один за одного.

Аналіз розвитку дитячого служіння під назвою «Клімат служіння» дуже креативно підготувала і провела Оксана Кучинська. Кожному з присутніх було запропоновано заповнити таблицю оцінювання і таким чином побачити картину роботи у своїй області. Після аналізу було обговорення – присутні ділилися досвідом та ідеями щодо того, яким чином можна покращити працю серед дітей.

Пізніше можна було побачити предметні уроки та отримати нові ідеї для зацікавлення дітей від Людмили Харкалюк. Вона також розповіла про євангелізаційні спортивні майданчики та денні табори.

Першого дня конференції дитячих служителів привітав старший єпископ братства Михайло Панченко. Він дав настанови і сказав слова підтримки і підбадьорення. Наголосив на тому, що дитяче служіння – відповідальна і серйозна справа перед Богом. А ще закликав мати любов та терпіння до всіх дітей, які приходять до церкви, адже, діти – наш «золотий фонд».

Коли день добігав кінця, Наталія Хуторна зробила підсумок дня інтерактивним методом. Кожен мав можливість написати п'ять ключових слів дня на «долонях» і зробити загальне підсумкове «дерево».

Вечірнє спілкування відбулося в невимушеній формі. Кожен з присутніх ділився подіями зі свого життя. Особливо вразили історії сестер із Донецької області. Вони говорили про те, як важливо служити Богові, поки є така можливість. Поділилися свідченнями. Розказали, як проходить їхнє служіння в цей нелегкий для України час. Як важко тоді, коли люди вимушені залишати свої домівки, коли діти не мають можливості відвідувати спілкування. Та це не тільки

не зупинило їх, але й додало сили робити справу Божу, поки є можливість.

Ніна Ярошенко, відповідальна за служіння в Сумській області, поділилася своїм свідченням про поїздку до Африки, де працюють двоє її синів. «Бог покликав їх служити там, і я заперечувати не можу», — звучать слова мами, а на очах — сльози...

Такі свідчення запалюють в серцях вогонь ревності за Божою справою. Закінчився вечір молитвою за Україну, за людей, які проживають на Сході, та словами подяки Богові за Його милості.

Другий день конференції почався з проповіді пастора Олександра Озеруги, який говорив про п'ять кроків падіння християнина. Ми роздумували над своїм життям, щоб не втратити той найцінніший скарб і не залишитися у своєму служінні самими, негідними називатися дітьми Божими. На його обличчі можна було прочитати переживання за кожен його овецьку. Слово, підкріплене досвідом власного життя, торкнулося наших сердець.

Брати і сестри зі східних областей ділилися свідченнями про те, як у важких і надзвичайно небезпечних обставинах можна ревно служити маленьким спадкоємцям Царства Божого.

Об'єднавшись у команди за регіонами, ми складали план на наступний рік, розмірковували над тим, як розширити наше служіння. Закінчив нашу чудову спільність відповідальний за служіння в Південно-Західному регіоні Петро Вернигора. Він залишив декілька чудових думок, і одна з них: «Початок випробування – це сліпота, а кінець – благословення Божє».

Усі учасники конференції отримали підбадьорення і заохочення для подальшого служіння на Божій ниві і визначилися з власними важливими орієнтирами. Із вдячністю Богові за Його вибір для нас – служити дітям ми розіхалися по різних регіонах України, щоб знову зустрічатися та ділитися Господніми чудесами.

Лариса Мурах,
завідуюча відділом служіння дітям Церкви ХВЕУ.

ЦЕРКВА І ВІЙНА

Денис Подорожний.

Тема війни і ставлення до неї євангельської Церкви — суперечлива і складна. Як у силу різноманітності християнства, так і в силу неоднозначного погляду на етичні проблеми, що виникають під час воєнних конфліктів.

Навряд чи хто з розсудливих християн вважає, що війна — це добро. Але складність полягає в тому, що осудження війни і проголошення важливості миру не завжди приносять очікуваний результат. Коли збройне протистояння стає реальністю, а не просто філософською концепцією, то віруючі часом опиняються в глухому куті. Вони просто не знають, що робити. Як діяти? Як дивитися з біблійної точки зору на те, що відбувається?

Ось чому отці Церкви, богослови і християнські мислителі намагалися знайти відповіді на непрості запитання, пов'язані з війною: як Церкві сприймати її? Чи можна служити в армії? Усі війни однакові? Чи можуть деякі війни бути справедливими, а деякі — ні?

Служителі Церкви не знають всіх відповідей. Остаточну позицію для себе визначає сам християнин. Та все ж хотілося б оприлюднити деякі проблемні моменти, побачити біблійні аргументи «за» і «проти», щоб мати погляд, максимально вивірений і збалансований Писанням.

Духовні джерела війни

Земні конфлікти стали втіленням війни духовної — протистояння херувима, що загордився (пізніше названого сатаною), Своему Творцеві (Іс. 14:12-14; Єз. 28:12-17; Лк. 10:18; Об. 12:7). Диявол іменується в Писанні ворогом Господа (Мт. 13:39). У служінні цього духовного протистояння риторика Церкви не позбавлена воєнної термінології.

Апостол Павло не раз наводить «армійські» приклади, стверджуючи, що «ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але проти початків, проти влади,

проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12). (Див. також 2 Кор. 10:3-4; 1 Кор. 9:7; 1 Тим. 1:18; 2 Тим. 2:3-4; Об. 17:14). У цих новозаповітних прикладах мова йде про духовні битви і протистояння.

Війна — це зло

В основі християнського погляду на воєнні дії лежить біблійне розуміння, що в досконалому Божому плані не було ні хвороб, ні горя, ні розлучень, ні вбивств. Усе Божє творіння було «вельми добре». Лише непослух людини відчинив двері для смерті (1 М. 2:17). І тільки після цього людина зробила перший крок до братовбивства — Каїн вбив Авеля (1 М. 4:6-8).

З моменту гріхопадіння людство пережило неймовірну кількість кровопролиттів. Перша війна, описана в Біблії, — коли під час нападу був полонений Лот, племінник Авраама (1 М. 14). Тема збройного насильства зустрічається в більшості книг Біблії, у тому числі і в Новому Заповіті, де Ісус попереджує про війни (Мт. 24:6; Мр. 13:7; Лк. 21:9), розмовляє з римським сотником (Мт. 8:5-10), наводить у Своїх притчах приклад з царем, що зібрався на війну (Лк. 14:31).

Одна з десяти заповідей, даних Мойсею, звучить: «Не вбий!». Ісус розширив це повеління до того, щоб берегти серце від ненависті (Мт. 5:43-45; 1 Ів. 3:15).

ст. 2

ПОКЛИКАНІ ДО СВЯТОСТІ

«А Ісус, відповідаючи, знов почав говорити їм притчами, кажучи: «Царство Небесне подібне одному цареві, що весілля справляв був для сина свого. І послав він своїх рабів покликати тих, хто був на весілля запрошений, та ті не хотіли прийти. Знову послав він інших рабів, наказуючи: «Скажіть запрошеним: Ось я приготував обід свій, закололи бики й відгодовані, і все готове. Ідіть на весілля!». Та вони злегковажили та порозходились — той на поле своє, а той на свій торг. А останні, похапавши рабів його, знущалися та й повбивали їх. І розгнівався цар, і послав своє військо, і вигубив тих убійників, а їхнє місто спалив. Тоді каже рабам своїм:

«Весілля готове, але недостойні були ті покликані. Тож підіть на роздоріжжя, і кого тільки спіткає — кличте їх на весілля». І вийшовши раби ті на роздоріжжя, зібрали всіх, кого тільки спіткали, злих і добрих. І весільна кімната гістьми переповнилась. «Як прийшов же той цар на гостей подивитись, побачив там чоловіка, в одязі весільній не вбраного, та й каже йому: «Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши одягу весільної?». Той же мовчав. Тоді цар сказав своїм слугам: «Зв'яжіть йому ноги та руки, та й киньте до зовнішньої темряви — буде плач там і скрегіт зубів». Бо багато покликаних, та вибраних мало» (Мт. 22:1-14).

Здається, у цій притці зібрані три сюжети. Перший — про тих, кого цар покликав на весілля свого сина заздалегідь. Але вони не прийшли. Хтось відмовився, зіславшись на справи, а хтось навіть вбив посланців царя. Що зробив цар? Він знищив невдячних і спалив їхні міста.

При тлумаченні цього тексту часто говорять про Ізраїль, вибраний Божий народ, котрий знав про прихід Спасителя ще задовго до цього. Але так і не прийняв Ісуса як Сина Божого. І за це Єрусалим був спалений і зруйнований.

Але це застереження стосується і нас. Скількиком людям говорили про необхідність навернення до Бога. Однак, як сказав у Своїй притці Ісус, вони «порозходились — той на поле своє, а той на свій торг...» Ідеологія виживання призводить до того, що повсякденна суєта і спокуси світу відволікають людей від Царства Божого. Їм не до радості спілкування з Господом, і вони не хочуть іти на весілля.

Другий сюжет — про тих, хто не був запрошений завчасно і не готувався до зустрічі з царем. За ними на роздоріжжя прийшли раби царя. Зібрали їх — і добрих, і злих — і привели на бенкет. Задоволений цар виходить святкувати з ними.

Тут мова про нас із вами, про тих, кого Біблія називає «диким оливним деревом». Бог послав апостолів і проповідників запрошувати на весілля всіх: добрих і злих, щоб наповнити Свій дім, Свою Церкву. І люди прийшли.

Третій сюжет розгортається навколо одного з тих, що прийшли. Цар, вийшовши до гостей, бачить одного, в одязі весільній не вбраного. «Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши одягу весільної?» — запитує цар. Той мовчить. Тоді цар каже: «Зв'яжіть йому ноги та руки та й киньте до зовнішньої темряви...» Думаю, ніхто не сумнівається, що слуги царя так і зробили.

Що казати — жаль чоловіка. І прикро — він мав такий шанс! Але перш ніж наказати викинути його, цар запитує: «Чому ти не так одягнений?». А той мовчить.

Але звідки в нього може взятися весільна одежа, якщо він взятий на дорозі? Якби чоловік не мовчав, а так сказав, цар запитував би, вказуючи на інших: «А ці? Хіба вони не на роздоріжжі були взяті? Звідки в них весільний одяг?».

І справді, як таке може бути? Чому в одних, взятих на роздоріжжі, дорожний одяг стає весільним, а в інших — ні?

ст. 5

ЦЕРКВА І ВІЙНА

Денис Подорожний.

Що робити охоронцеві? У нього (ускладнимо завдання) лише два варіанти дії: стріляти або не стріляти! Якщо він вистрелить, то він вб'є. Кого — це інше питання. Але він вб'є людину, хай навіть погану. Якщо він не вистрелить, то... він не вб'є нікого? А може, все-таки, вб'є? Своєю бездіяльністю. Згаяні секунди, збентеження охоронця і миттєва трагедія — смертник злітає в повітря разом з кількома десятками абсолютно невинних людей.

Чи буде винен охоронець, якщо він завчасно знав, завчасно міг, завчасно мав право, але не зупинив злочинця? Так! Він винен в злочинній бездіяльності.

Це і є ахіллесова п'ята нашого богословського погляду на війну — провина може бути як у дії, так і в бездіяльності. Працівник служби безпеки опинився перед вибором: він винен або у вбивстві терориста, або в смерті 20 молодих людей. Він не хотів. Він не планував. Так сталося. Він опинився перед вибором.

Діяльний гріх і гріх бездіяльності

Ми знаємо, що і Писання, і кримінальне право розрізняють злочинні дії і злочинну бездіяльність. Звичайно, є різниця між лиходієм, який втопив людину, і професійним рятувальником, котрий бачив потоплюючого, був поруч, але відмовився рятувати. Як і різниця між божівільним, що кидає отруту в напій недруга, і лікарем, що відмовився рятувати помираючого лише тому, що його робочий день вже закінчився. Це різні злочини, але їх суть одна: один «допоміг» людині померти, інший — «дозволив».

Ось чому Писання вводить у християнське вчення поняття не лише про гріх, виражений в ділах, а й про гріх, виражений у відмові від дії: «Отож хто знає, як чинити добро, та не чинить, — той має гріх!» (Як. 4:17).

У Діях святих апостолів Петро дорікає Ананію не за те, що він закликав сатану ввійти в його серце, а за те, що той дозволив сатані вкласти у своє серце думку збрехати Духу Святому (Дії 5:3).

Цар Давид особисто не вбивав Урію, як не робили цього й інші воїни царя, але на прохання Давида вони просто відійшли і покинули його в небезпеці під час запеклої битви, і чоловіка Вірсаві вбили вороги (2 Сам. 11:15). Чи був цар винним? Безперечно!

Дилема Церкви

Звичайно, хтось може сказати, що охоронець повинен був передусім подумати, коли погодився на таку роботу, — і буде мати слушність. Його не змушували працювати в такій складній сфері, де потрібно вибирати — вбити чи дозволити померти невинним людям.

Тут ті, хто без зброї в руках, мають якийсь карт-бланш. Хоча б на час, поки самі не опинилися в непередбачуваній ситуації і перед ними не постала необхідність подібного вибору; поки вони не зіткнулися з викликом — рятувати близьку людину.

Але перед нами виникає інше питання: наскільки морально для нас, ухилившись від цих складних сфер земного життя, очікувати, що хтось зробить це замість нас?

Або допустимо, що в нас — одне покликання, в інших — інше. Це означає, що кожен повинен робити свою частину. Але чи має тоді Церква право хоч трішечки осуджувати тих, хто захищає невинних?

І наскільки риторичні слова Христа: «Всі, хто візьме меч, — від меча і загинуть» (Мт. 26:52)? Про це, очевидно, можна буде подумати окремо.

«ОСЬ Я, — ПОШЛИ ТИ МЕНЕ!»

Як відомо, Єремію Бог безпосередньо вибрав і поставив на служіння пророка. В Ісаї все було по-іншому: він почув голос Господа: «Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?» (Іс. 6:8).

Згадується, що Бог не сказав: «Ісає, йди. Ось Я посилаю тебе». Замість цього Бог задав запитання, яке було озвучено на небі і не стосувалося, очевидно, безпосередньо Ісаї. Та все ж він почув це запитання і відразу зреагував на нього. Але як? Він не сказав Богові: «Я хочу піти!» чи «Я піду!». Ні, він говорить: «Ти, Господи, пошли мене, ось я у Твоєму розпорядженні».

Дуже важливо чути те, що треба почути, але ще важливіше — правильно на почуте зреагувати. Візьмімо Давида. Він також щось почув: він почув, як Голіаф ганьбив Ім'я великого Бога. Чи чули ви в житті щось подібне, наприклад, коли Ім'я Боже ганьблять жартами? І ви нічого не робите або, може, з якоюсь перекошеною усмішкою берете участь в цьому блюзнірстві!

Коли Давид почув богонезважні слова Голіафа, він саме навідував своїх братів в армії Саула. У цій численній армії було чимало воєначальників різних звань і рангів. Але, на жаль, при вигляді Голіафа всі лякалися і ховалися.

Натомість у Давида була правильна реакція на те, що відбувалося. Він почав говорити з рядовими воїнами, побічно, мовби замасковано, висловлюючи своє бажання виступити проти Голіафа. А Давид навіть не був рядовим солдатом.

Якщо в нас буде правильна реакція, правильне бажання, то й нас Бог зможе вжити для Себе у якомусь великому і важливому ділі.

На підтвердження цього — приклад. Донька мого друга ходила до другого класу. Після канікул вчителька запропонувала кожному розповісти що-небудь з пережитого на канікулах або взагалі якусь історію. Коли дійшла черга до цієї дівчинки, вона розповіла біблійну історію, і дітям історія дуже сподобалася. Наступного дня вона сказала вчительці:

— У мене є ще одна історія.

— Розкажи, — сказала вчителька.

Третього дня все повторилося. Так тривало три тижні. Врешті-решт вчителька телефонує моєму другу, пастору церкви, і каже:

— Скажіть, будь ласка, ви говорили своїй доньці, щоб вона кожного дня нам тут історії з Біблії розповідала?

— Ні, — відповів батько. — Ми про це нічого не знаємо.

Вчителька почала пояснювати, що це не християнська школа, а нормальний загальноосвітній навчальний заклад.

— Я не хочу дитину розчаровувати, — продовжувала вона. — Але в шкільну програму це не входить, тому зробити що-небудь. Де маленька дівчинка могла запам'ятати стільки біблійних історій, що розповідала їх аж три тижні підряд?

А ось де: вона була в дитячому християнському таборі, де їм читали Біблію, і там же вона пережила хрещення Духом Святим, Котрий і закарбував усе почуте в її дитячому серці, а також сповнив бажанням розповісти про Бога іншим.

А що ви скажете, коли завтра прийдете на своє робоче місце? Як поведетеся, коли опинитесь в тій чи іншій життєвій ситуації, можливо, несподіваній для вас?

Повернімося до Давида. Його правильна реакція і бажання діяти в Ім'я Господа нашоствхнулися на однозначне офіційне рішення вищої влади: «Ти не можеш піти на того филистимлянина битися...» (1 Сам. 17:33).

Це визначення «Ти не можеш» може звучати в різних варіантах. Іноді ми самі говоримо: «Я не можу», сумніваючись у своїх здібностях або не довіряючи Богові. Але найгірше, коли ми чуємо це від царя. А хто наш цар? Для багатьох, на жаль, це їхнє тіло.

І буває, ми погоджуємося з цим царем і кажемо: «Я не можу, хотів би, але не можу. Серце не те, ноги вже не так служать, голова вже не та, я хворий, я вже старий...»

Отже, один голос говорить: «Ти не можеш!», а Давид говорить: «Я можу!». Чому? Тому, що я не дозволю, щоб Ім'я Боже зневажали! Але далі Давид говорить: «Я не можу!». Усе-таки, порозумнішав? Чого ж він не міг? «Я не

Вальдемар Сардачук.

можу в одязі Саулової», — говорить він.

І справді, молодий брате, у ній ти не зможеш. Не копіюй нікого — ні пастора, ні будь-кого іншого. Залишайся оригіналом Божим. Богові потрібні оригінали, а не копії! Подивися в дзеркало і скажи: «Я особливий, більше такого немає, і я не буду зодягатися в одязі Саула». Візьми каміння, а також своє ратище, і з цим переможеш Голіафа.

І ось Давид вразив Голіафа, а меч в нього не було. Чому ж тоді він говорить Голіафу, коли той ще був живий: «Я... відтну голову твою з тебе»? Давид знав, що Голіаф має меч, і він ним один раз скористається.

Чим ми наповнені, такими будуть наші розмови й діла. Якось я був у Бразилії, де брав участь в служінні, і один брат запросив мене в піцерію пообідати. До нас підійшов офіціант і запитав, що ми хочемо замовити. Я ж задав йому інше запитання:

— Ви християнин?

А він мені у відповідь:

— Ні, я католик.

— Цього недостатньо, щоб потрапити на небо.

— Вибачте, — сказав він. Але мій шеф спостерігає за мною, і я не можу багато говорити.

— Ну, добре, не буду вас відволікати.

А сам подумав: спроба була, на жаль, розмови не вийшло. Та коли вже мали оплатити рахунок, він сказав:

— У віторок в мене вихідний, я запрошую вас до себе додому, щоб ви розповіли мені, як потрапити на небо.

Я здивувався — чи не жартує він? А він, ніби прочитавши мої думки, сказав:

— Я справді хочу знати про це. Тут, у робочий час, ми не можемо багато говорити, а у віторок я вільний.

Ми взяли його адресу і поїхали до нього додому. Там були його віруючі мама і брат. Після короткої розмови він прийняв Господа. А його мама з братом плакали з радощів.

Ще один випадок. Якось я був у Нікарагуа. До цього я ніколи не був у казино. Але там зайшов — і знаєте, що я в тому казино «виграв»? Чотирьох людей для Господа!

Дуже важливо не упускати подарованих нам можливостей. Раніше було краще, ми їздили на зібрання трамваем, поїздом чи електричкою і дорогою співали, проповідували і людей наворачтали до Бога. А тепер майже в кожного своя автомашинка. Але й тут є вихід.

Одного разу в дощовий недільний день я побачив на узбіччі чоловіка. Зупинився, він сідає в авто, весь промоклий від дощу, і каже: «Дякую, що ви зупинилися! Я вже з добру годину тут стою під проливним дощем, а машини пролітають мимо і лише оббризкують мене болотом!».

Я слухав його гнівні слова на адресу бездушних водів і мовився подумки: «Господи, дякую, що напоумив мене зупинитися і підвезти цього чоловіка!..» Всю дорогу я свідчив йому про Христа, а коли, зупинившись, припаркував автомобіль, ми разом помолілися. Слава Богу, він увірвав і віддав своє життя Господу.

Здавалося б, невелика послуга, але Господь може вчинити з неї багато — Він може спасти людину.

Якось у нас в місії відзначали Різдво, і я кажу дружині: «Залишся тут, тебе хто-небудь після свята підвезе додому, а я почувуюся погано, тому піду раніше». Приїхав додому, подивився на телефон, і Господь нагадав мені про одного молодого чоловіка. Набрав номер його телефона і запитав:

— Як у тебе справи?

— Погано, — відповідає він. — Я думаю про сенс свого життя...

— А я знаю, у чому він полягає. Присвяти своє життя Ісусу. Тобі потрібно покаятися.

Він відповідає:

— Добре, а коли це можна зробити? — Та можна вже, — кажу. — Навіть по телефону.

І він там, на другому кінці лінії, виголосив молитву покаяння і прийняв Ісуса.

Потім я сказав:

— Через десять хвилин я тобі зателефоную. А ти підійди до своєї дружини і скажи, що ти запросив Ісуса Христа у своє життя.

Через десять хвилин телефоную:

— Ти сказав дружині, що покавсяся?

— Сказав.

— І як вона зреагувала?

— Поцілувала...

Наступного дня, в неділю, його віруюча дружина встає і, як звичайно, готується йти на служіння. І раптом бачить, що й чоловік встав.

— Що з тобою? Чому ти так рано встав?

— Я їду на зібрання з тобою, — почув у відповідь.

З того дня він не пропустив жодного зібрання. Минули роки, і пастор тієї церкви якось сказав, що той молодий чоловік став найактивнішим диакном в церкві. Простий телефонний дзвінок — і душа спасенна...

Ще один випадок: у мене була мрія всього мого життя, і досі вона ще дає про себе знати. Я мріяв здійснити коли-небудь навколосвітню подорож на кораблі. Коли мені минуло 50 років, моя дружина, таємно від мене, почала збирати гроші на цю подорож. І врешті-решт збрала потрібну суму. Однак я й досі не оформив круїз. А зібрані гроші ми віддали на діло Боже. І слава Богові, що їм знайшлося краще застосування.

Чому я ділюся цими свідченнями? Зовсім не тому, аби показати, який я добрий християнин. Я просто хочу сказати, що всі ми можемо бути співпрацівниками Божими. Бог потребує нас. І якщо ви хочете перемогти Голіафа, починайте з лева і ведмедя, як це робив Давид.

Вам необхідно виробляти в собі здатність бачити потреби в ділі Божому і задовольняти ці потреби. Сьогодні багато людей потребують допомоги — і в Україні, і в Африці, і навіть в Америці. Як ми на це реагуємо? Що робимо в цьому напрямі?

Одного разу я читав про конференцію, що відбулася десь в Америці. Читав і захоплювався активністю американських віруючих — на цю конференцію їх збралося понад 20 тисяч. Але наприкінці автор дуже слушно зауважив: «Якби кожен з цих 20 тисяч учасників розповів хоч одній людині про Христа, тоді 20 тисяч почули би звістку про спасіння. І в результаті значно успішнішим було б служіння місіонерів, яким часто доводиться працювати з нуля, тобто мати справу з тими, хто майже нічого не знає про Христа».

Якось Господь дав мені можливість привести одного чоловіка до Христа. Це був шеф великої фірми, добре відомої в Америці. Він покавсяся і визнав Ісуса Христа своїм Господом. А через деякий час зателефонував мені й сказав: «Вальдемар, приїдь, будь ласка, до однієї моєї співпрацівниці, вона хоче, щоб за неї помолитися, і бажає присвятити своє життя Господу».

Це була жінка абсолютно невіруюча, і вона розповіла наступне: «Керівник мого відділу був дуже черстоною людиною, єдиною метою котрого був бізнес. Він буквально ішов по головах людей, щоб витягти фірму наверх. Але одного разу прийшов до мене і запитав:

— Ви можете мені пробачити?

Сльози навернулися на мої очі, і я відповів:

— Що сталося, ви захворіли? Адже протягом всієї своєї кар'єри ви жодного разу нікому не сказали: «Пробачте». Я теж хочу познайомитися з Тим Ісусом, який вас так змінив».

Я засвідчив їй про Христа і, як ніколи раніше, усвідомив, що найкращим свідченням для тих, хто не знає Бога, є ті зміни, які вони спостерігають в житті навернених до Господа людей.

Я хочу закликати всіх: прийміть всім серцем рішення, яке прийняв свого часу Давид: «Я можу», «Я хочу», «Я зроблю». Але це рішення повинно бути від Духа Святого. Тому треба завжди бути уважними до того, «що Дух промовляє Церквам!» (Об. 3:22). А ті, кого Господь закликає на служіння, нехай відповідають за прикладом пророка Ісаї: «Ось я, — пошли Ти мене!»

ЛЮБИТИ БОГА ВСІМ РОЗУМОМ

Ніколи не забуду історії, що трапилося зі мною на початку мого вчителювання, років 15 тому. Заклопотаний, я прибіг до школи і, схопивши в лаборантський підручник, майнув до 11-А класу. Відверто кажучи, проведення уроку я планував нашвидкуруч, виправдовуючи відсутність належного поурочного плану своєю зайнятістю та розумінням того, що в гуманітарному класі вимоги до вивчення фізики не надто високі. Після стандартного ритуалу початку уроку ми зайнялися розв'язуванням задач. Тема «Закон відбивання світла» ніколи мене не лякала, і перші задачки ми подолали без жодних труднощів. Насамкінець, для відчуття міцності «граніту науки» я запропонував учням задачу підвищеної складності – «із зірочкою». Для її розв'язання потрібно було скласти систему з двох математичних рівнянь, і, поки писав на дошці перше з них, я зрозумів, що забув, яким має бути друге! Не розгубившись, я звернувся до класу: «Одне рівняння я записав, а друге запишіть самостійно!». Після п'яти хвилин безплідних намагань класу виконати моє доручення я змушений був вдатися до методів педагогічного стимулювання: «Десять балів тому, хто напише рівняння!». Але й наступні п'ять хвилин не принесли результату. Довелося підвищити ставку нагороди: «Дві «десятки» тому, хто напише рівняння!». Минуло ще декілька хвилин, і з задньої парти пролунало напівжартівливе: «А ви, пане вчителю, самі знаєте, як розв'язати цю задачу?». Певна річ, що гіршого запитання я й чекати не міг! Набравши повітря в легені, я видав учням правду без прикрас: «Знав. Забув. І тому, хто нашоventh мене на правильне розв'язання, поставлю три «десятки»!». (Зізнаюся, що ніколи до цього й ніколи після цього я не роздавав оцінки з такою щедрістю!). Урешті-решт, задачу ми розв'язали, один із учнів отримав три обіцяні «десятки», а я раз і назавжди зрозумів: «Розумова праця не прощає експромтів. До уроків слід готуватися. Хочеш учити інших – почни вчитися сам!»

Найбільша біблійна заповідь зобов'язує нас любити Бога «всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою» (Мт. 22:37). Оскільки любов до Бога – це не окрема складова нашого життя, а реальність, що охоплює всі його аспекти (роботу, освіту, відпочинок, захоплення), то любити Бога «всією думкою» означає максимально спрямувати власну інтелектуальну активність у всіх сферах життя на цілі, визначені Богом, та на Самого Бога як Автора зазначених цілей.

Теоретично це зрозуміло. Заперечень, як кажуть, немає. Проте в практичному житті, на жаль, нерідко зустрічаю людей, які під прапором духовності озброюються проти інтелекту. Ось їхні типові аргументи:

- ✓ знання можуть заскочити: вони роблять людину гордою та віддаляють від Бога (Бут. 3:4-6, 1 Кор. 8:1);
- ✓ Христос не обирав Собі учнів з-поміж освічених фарисеїв. Апостолами ставали звичайні рибалки, та й Сам Учитель був із родини теслі, а не вченого... Словом, Бог вибрав немудре світу, аби посоромити мудрих (1 Кор. 1:27);
- ✓ сьогодні кількість шкіл та університетів у тисячі разів перевищує кількість навчальних закладів епохи Середньовіччя, та чи стали люди внаслідок цього добрішими, моральнішими, духовнішими?
- ✓ Бог обіцяв, що Дух Святий навчить Сам усього тих, хто йде за Христом (Ів. 14:26). Хіба не з цієї причини сказано, щоб ми не покладалися на власний розум? (Пр. 3:5-6);
- ✓ атомна та хімічна зброя, танки, бомбардувальники, комп'ютерні віруси розробили освічені люди. Ось воно, «лихо від розуму»!
- ✓ багато знань, що їх діти отримують у школі, – зайві. Навіщо всім знати формулу бензолу, будову інфразвуччя або спеціальну теорію відносності?
- ✓ багато «відмінників» стали пересічними людьми, а чимало так званих «трієчників» сягнули після школи неабияких висот!

Заради справедливості зазначу, що в цих твердженнях багато здорового глузду. Утім, не слід плутати проблеми гріха, що вразили й людський інтелект, і систему освіти, з тими благословеннями, які Бог закла в наші інтелектуальні можливості. Для усвідомлення важливості та способів інтелектуального розвитку варто звернутися до Книги Приповістей Соломонових, за допомогою першого розділу якої ми відповімо на три запитання. Перше – навіщо розвивати свій розум? Друге – що саме належить розвивати тим, хто дбає про інтелект? І третє – яким чином слід тренувати свої розумові здібності?

Навіщо розвивати свій розум?

«... Щоб пізнати премудрість та карність, щоб зрозуміти розсудні слова, щоб прийняти напоумлення мудрості, праведності, і права, і простоти» (Пр. 1:2-3). Так визначає премудрий Соломон мету своєї книги. Слова «пізнати», «зрозуміти» підкреслюють активну діяльність розуму, а поєднання «мудрості» та «праведності» виявляють, що здоровий розум неодмінно веде до схвальних учинків. У цьому – Божий задум щодо нашого інтелекту.

«Щоб мудрості дати простодушним, юнакові – пізнання і розважність. Хай послухає мудрий – і примножить науку, а розумний здобуде хай мудрих думок» (Пр. 1:4-5).

Мудрий відрізняється від простодушного, так само як розумний від юнака. Проте на кожному рівні розумового розвитку є можливість для подальшого зростання. Тут не працюють звичні принципи: «Ученого вчити – хіба що псувати», «Не вчить мене жити, краще допоможіть матеріально», «Багато знатимеш – скоро постарієш»!

Безумовно, і в розумовому розвитку є свої пастки та небезпеки. І Соломон не обходить їх мовчанням: «За те, що науку зневадивіли, і не вибрали страху Господнього, не хотіли поради моєї, погорджували всіма моїми докорами! І тому хай їдять вони з плоду дороги своєї, а з порад (в іншому перекладі – «роздумів, міркувань») своїх хай насичаються» (Пр. 1:29-31). Іншими словами, якщо інтелект самодостатній, незалежний від Бога та Його заповідей, то чекай лиха! Ми стикаємося з «лихом від розуму» в наступних випадках:

* Знання без мети

Сьогодні завдяки ресурсам Інтернету за лічені хвилини можна знайти більше інформації, ніж найдосконаліший мозок здатен сприйняти за ціле життя. Чи слід її всю «перетравлювати»? Як дізнатися, які саме знання потрібні нам? Наявність значущої мети пошуку інформації, знання – це вже ознака мудрості.

* Знання без упокорення

«Знання ж надимає...» – каже апостол (1 Кор. 8:1). Так само, як заможна людина схильна зверхньо дивитися на бідну, людина освічена, розумна спокушається підноситися над малограмотною та неосвіченою. Гарним показником справжньої духовності є поєднання розуму з лагідністю та упокоренням, які дозволяють відчувати радше жаль до невігласів, ніж власну велич порівняно з ними.

* Знання без праведності

Колись перші люди на шкоду собі та своїм нащадкам зривали плід із дерева пізнання добра і зла. І сьогодні певні знання та інформація здатні завдати лиха людям. До них слід віднести так звані окульти знання (з магії, астрології, хіромантії, екстрасенсорики) та всілякі інші, що суперечать Божим заповідям.

Просто поміркуйте, чого, наприклад, можуть навчити книги з назвами «Секс в сім'ї та на роботі», «Уроки спокуси», «Як купатися в грошах?», «Як отримати те, що я хочу», «Необмежена влада», – ці книжки можна знайти на полицях книжкових крамниць.

* Знання без любові

Роберт Оппенгеймер, керівник групи американських науковців – творців атомної бомби, яку згодом скинули на японські міста Хіросіму та Нагасакі, зізнався: «Ми зробили роботу за диявола. Я став смертю, руйнівником світів». Інтелект учених, не зрівноважений добрими намірами та любов'ю до ближнього, призвів до того, що за одну секунду були знищені 240 тисяч мирних мешканців.

* Знання без застосування

Чимало знань зі шкільної програми, на жаль, залишаються без подальшого застосування. У ліпшому разі, ерудиція допоможе розв'язати ще один кросворд або виступити в телешоу «Найрозумніший».

* Знання без істини

Євангеліє свідчать, що істина робить вільними (Ів. 8:22). Зворотна ідея також правильна: неправда поневолює. Як перші люди стали заручниками оман, так і наші сучасники потерпають від неправди, особливо від релігійних та політичних «фейків», неабияку роль у поширенні яких відіграють ЗМІ. Недарма професор Преображенський в «Собачому серці» радить своєму помічникові «не читати до обіду радянських газет».

* Знання без системи

Будівництво без системи – це звалище будматеріалів. Ноти без системи – какофонія. Знання без системи – хаос. Ви, напевне, пам'ятаєте неприємні спроби «зазубрити» навчальний матеріал, у результаті яких можна було передати слова правила чи закону, але зміст останніх так і лишався незрозумілим та далеким. Такі «знання» призводять, хіба що, до огиди та агресії.

Яскравим зразком такого руйнівного впливу інтелекту є автор Книги Еклезіястової. Він зазначає: «І поклав я на серце своє, щоб пізнати премудрість, і пізнати безумство і глупоту, – і збагнув я, що й це все – то ловлення вітру!.. Бо при многості мудрості множитьс я і клопіт, хто ж пізнання побільшує, той побільшує й біль» (Екл. 1:17-18).

Що ж потрібно розвивати?

Багато церков різних конфесій піклуються про духовну освіту для дітей, використовуючи досвід недільних шкіл. Якось я зацікавився, звідки виникли перші недільні школи, і почав збирати інформацію про історію такого служіння.

А історія вельми цікава. Наприкінці XVIII ст., а точніше, в 1780 р., англійський християнин-меченат Роберт Рейкс відкрив першу недільну школу у Великобританії. Причиною цього було його бажання допомогти вибратися зі злиднів дітям із бідних сімей, які вже з восьмирічного віку мали йти на роботу й працювати шість днів на тиждень по 12 годин щодня! У єдиний вихідний день – неділю вони вешталися по містах, учиняли безлади та пограбування, викликаючи переляк та гнів серед мешканців.

Роберт Рейкс вирішив найняти вчителів, які б у неділю проводили в церквах заняття для юних бешкетників, щоб навчити їх грамоти, читання, математики. Основним підручником на заняттях була Біблія, а в програму занять входили також навчання молитві та духовних співів. Сподіванням християнина-новатора було майбутнє перетворення дітей на освічених членів суспільства, які могли б займатися певною справою, крім роботи на фабриці, і, керуючись вірою та любов'ю до Бога, дбати про добробут свого народу та держави.

Проект мав надзвичайний успіх: у 1811 р. в недільних школах навчалися понад 400 тисяч дітей, а до 1831 р. їхня кількість перевищила мільйон! Більшість дітей із бідних сімей отримали освіту та приєдналися до церкви саме завдяки недільним школам. Цікаво, що звичайні загальноосвітні школи у Великобританії виникли лише в 1870 р., після чого недільним школам лишається вирішувати лише питання духовної освіти.

Отже, від початку недільна школа переслідувала конкретну мету – дати своїм учням цілісну освіту, яка поєднувала б академічні предмети та духовні істини. Саме такою бачив зміст освіти й цар Соломон. У першому розділі своїх Приповістей він наголошує на чотирьох аспектах знання:

✓ пізнання Бога («Страх Господній – початок премудрості», Пр. 1:7);

✓ пізнання себе та людей (Соломон характеризує людей, поділяючи їх на мудрих та нерозумних, батьків та дітей, грішних та праведних);

✓ розуміння наук та володіння професійними знаннями (у загаданому тексті автор виокремлює «знання», «загадки», «науку» та «поради»);

✓ формування цілісного світогляду (переданого словами «мудрість» та «пізнання»).

Отже, інтелектуально розвинена людина має прагнути всебічно пізнавати Бога, себе, інших людей, наукові та світоглядні знання. На жаль, сучасна державна монополія на освіту лише частково задовольняє подібні прагнення: питання богопізнання здебільшого залишається справою сім'ї та церкви.

Як тренувати свої розумові здібності?

На це запитання Соломон дає аж три відповіді. По-перше, він заохочує нас учитися в тих, хто має більший досвід та наділений від Бога авторитетом учителя: «Послухай, мій сину, напучення батька свого і не відкидай науки матері своєї» (Пр. 1:8). До речі, на початку автор називає себе «сином Давидовим», що свідчить про досвід, перейнятий самим Соломоном у свого рідного батька.

Слово «батьки» може також бути застосоване до інших поважних наставників – пастирів церкви, учителів школи, викладачів вищого навчального закладу. Навчання від них може набувати різних форм. Наприклад, отримання додаткової освіти (курси, семінари, конференції); спілкування з друзями (листування, обмін інформацією в соціальних мережах, он-лайн навчання); заняття з наставником-ментором (батьком, мамою, пастирем); читання корисних книжок. Щодо останнього, слід визначити ознаки корисності, до яких належать змістовність, актуальність, світоглядна адекватність, різноманітність (за жанром, часом написання, тематикою). Крім того, слід дотримуватися певних правил читання, таких як:

* регулярність (якщо читати щодня по п'ять сторінок, то вийде 1825 сторінок за рік або вісім книжок по 230 сторінок кожна);

* виокремлення найголовнішого в змісті (можна робити підкреслення олівцем чи маркером, виписувати в нотатник ключові думки);

* застосування (мало лише отримати інформацію, неодмінно потрібно застосувати знання на практиці).

Далі Соломон підкреслює необхідність розвитку так званого продуктивного мислення. Про різні його способи свідчать слова «розважність», «знання», «пізнання», «рада», «мудрість».

Для формування продуктивного мислення потрібно навчитися:

* Ставити запитання

Під час Свого земного служіння Христос неодноразово ставив запитання різним людям. Наприклад, учнів Він питав: «А ви за кого Мене маєте?». Самого Христа запитували інші люди. Наприклад, апостол Петро запитав Його якось: «Скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз?». Уміння ставити запитання – ознака продуктивного мислення.

* Порівнювати

Книга Приповістей – книга порівнянь. Ось лише декілька прикладів: «Надбання мудрості ліпше від надбання срібла» (Пр. 3:13-14); «Ліпший від силача той, хто не скорий до гніву» (Пр. 16:32); «Ліпше добре ім'я за багатство велике» (Пр. 22:1).

Мудрий – той, хто може порівняти й вибрати найкраще!

* Аналізувати

Тобто розуміти причину та наслідки. Як казав апостол Павло: «Що тільки людина посіє, те саме й пожне» (Гал. 6:7). А ще усвідомлювати мету й засіб її досягнення: «Буває, дорога людині здається простою, та кінець її – стежка до смерті» (Пр. 14:12).

* Класифікувати та систематизувати

Таблиця множення, таблиця хімічних елементів Менделєєва – зразки таких систем.

Християнська Церква має систематизоване вчення у вигляді Символу віри.

* Узагальнювати та виокремлювати головне

Книга Еклезіяста закінчується таким узагальненням: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:13-14).

Євангеліє від Івана теж містить підсумок усього написаного в ньому: «Багато ж і інших ознак учинив був Ісус у присутності учнів Своїх, що в книзі оцій не записані. Це ж написано, щоб ви вірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!» (Ів. 20:30-31).

* Інтерпретувати та пояснювати

Ще зі школи ми знаємо, що визубрити правило мало: треба його зрозуміти, пояснити, застосувати.

Пол Тріпп у книзі «Вік можливостей» зазначає, що підлітки – це великі інтерпретатори: «Ми кажемо, що діти думають, але що це означає? Це означає, що вони шукають сенс життя. Вони намагаються впорядкувати, пояснити, інтерпретувати зовнішню реальність та свій внутрішній світ. Діти... поведуться не на основі фактів, а на основі сенсу, який вони надають цим фактам».

Звідси питання: як навчитися правильно пояснювати реальність?

* Оцінювати

Оцінка схожа на пояснення. Щось оцінювати – значить порівнювати зі зразком, з'ясовувати, наскільки реальний результат відрізняється від ідеального.

Насамкінець Соломон попереджає, що нам зустрінуться люди, від яких ми не повинні вчитися, аби не зашкодити своїй душі (Пр. 1:10-19). Він визначає їхню сутність за допомогою слів «грішники», «насмішники», «безглузді». Далі описує методи, так би мовити, їхнього навчання – «Сину мій, як грішники будуть тебе намовляти...» Це свідчить про силу маніпуляційного впливу недобрих людей на наші емоції, думки та рішення. Їхні ідеї спрямовані проти Божої волі: «Ходи з нами, чатуймо на кров, безпричинно засядьмо на неповинного». А фінал їхнього життя незавидний: «Такі-то дороги усіх, хто заздрий чужого добра: воно бере душу свого власника». Тому єдине, чого можна навчитися в нечестивих людей, – це побачити, як здійснюється в їхньому житті Божий вирок, винесений у результаті їхніх хибних намірів та вчинків.

Отже, Бог бажає, щоб ми любили Його. Він хоче, щоб Ним та Його задумом були сповнені наші емоції, плани, думки та вчинки. Він бажає нашого розвитку, частиною якого є інтелектуальний, розумовий розвиток. Він очікує нашого прогресуючого пізнання Його, себе, інших людей, науки (що описує Його творіння), щоб урешті-решт ми стали носіями здорового біблійного світогляду. Разом з тим Він застерігає від небезпеки потерпіти від негідних наставників.

Олександр В'ялов.
«Слово вчителю».

НАМ ПОТРІБНА ЄДНІСТЬ

У Києві з 24 по 26 листопада проходила Євразійська Лозаннська консультація. Протягом трьох днів духовні лідери України разом молилися, спілкувалися і розробляли ефективні стратегії благовісту.

«Враховуючи ту ситуацію, яка склалася в країні, настав час зупинитися, зрозуміти, де ми знаходимося, і більше думати про Божу силу і єдність між євангельськими Церквами», — сказав у коментарі сайту Бог News старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко.

У перший день роботи Євразійської Лозаннської консультації (ініціатором якої є «Місія Україна») він наголосив: «Коли ми дозволимо Євангелію впливати на нас, тоді ми зможемо впливати на людей».

«Колись Київська Русь мала багато князів. Монгольська орда їх долала, поки вони не зрозуміли, що треба об'єднатися. Тому має прийти розуміння, що в нас один ворог, що нам потрібна єдність, щоб ми були, як організовані загони, які бачать одну мету — поширення Благої Звістки. А люди хочуть не тільки почути Євангеліє на словах, але і побачити, як воно працює в нас».

chve.org.ua

ПРЕЗИДЕНТОМ МІЖНАРОДНОЇ АСАМБЛЕЇ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ОБРАНО ПОЛЬСЬКОГО ЄПІСКОПА МАРЕКА КАМІНСЬКОГО

12-14 листопада 2014 року у Варшаві відбулася конференція Міжнародної асамблеї християн віри євангельської (МАХВЕ). Уперше в історії Асамблеї президента обирали шляхом таємного голосування. Раніше керівника призначали шляхом ротації, тобто глави Церков ХВЕ з різних країн світу очолювали МАХВЕ по черзі.

На голосування було представлено п'ять кандидатів, у тому числі — старшого єпископа ЦХВСУ Михайла Паночка. Однак Михайло Степанович дав самовідвід, пославшись на те, що вже очолював Асамблею. За результатами двох турів голосування переважною більшістю голосів президентом МАХВЕ обрано старшого єпископа Церкви п'ятидесятників Польщі Марека Камінського. У складі української делегації, окрім старшого єпископа, в роботі конференції у Варшаві взяли участь

члени правління ЦХВСУ єпископи Микола Синюк, Михайло Близнюк, Петро Карпов та Юрій Веремій.

У неділю, 16 листопада, єпископи з України взяли участь у богослужінні української церкви у Варшаві. А 17 та 18 листопада — у засіданні президії П'ятидесятницької європейської спільноти (PEF), де Михайло Паночко представляє країни СНД.

chve.org.ua

НАПОВНІТЬ УКРАЇНУ ІСУСОМ

1967 року Майкл Готт уперше відвідав Україну. Саме тоді виникла ідея створення практичного курсу англійської мови. Було очевидно, що українським студентам бракувало розмовної практики з носіями мови.

1991 року місія Michael Gott International (MGI) уперше провела курси в Гданську (Польща). А незабаром команди вчителів і волонтерів почали приїжджати в Україну, Білорусь, на Кубу і в Молдову. Але саме в Україні проводиться найбільше курсів.

Чому? На це запитання Майкл Готт відповідає, що дуже любить українців. Історія MGI налічує більше 200 курсів розмовної англійської мови в семи різних країнах, з них більше 120 курсів проведено в містах України — від західних Львова та Івано-Франківська до Києва, Харкова та Одеси.

Зазвичай курси проводяться в приміщеннях церков, оскільки їх надають в оренду безплатно. Іноді орендують класи в загальноосвітніх школах або приміщення в Домах культури. Організатори намагаються знайти найбільш доступні в фінансовому плані приміщення, щоб студентам не потрібно було платити за курс. Заняття в місії

Я хотів би сьогодні говорити, по-перше, як брат у Христі, по-друге — як громадянин Америки і по-третє — як євангеліст Ісуса Христа.

Я християнин. Ми з вами усім серцем, бо любимо Ісуса Христа. Ми одразу зрозуміли, що ви любите Його, і тому хочемо бути з вами. Це особлива церква, з чудовим духом, ми брати і сестри в Христі. І я дуже вдячний за вашу гостинність.

Сьогодні біля 20 американців сидять посеред вас. Це члени нашої команди. Вони не говорять українською мовою, але посміхаються, як українці. Тому коли закінчиться служіння, дозвольте нам посміхнутися вам.

Я також громадянин Америки. Ми знаємо, що відбувається нині в Україні. Американський народ стоїть разом з вами. В Америці проживає 250 мільйонів людей, я не знайомий зі всіма, але не зустрів ще жодного американця, який би не підтримував вас протягом останнього часу. Щодня ми чуємо про Україну, і американці-християни моляться за Україну. Наш конгрес не у всьому єдиний, але він — за Україну.

Минулої Пасхи я мав можливість виступити на Майдані. І говорив там те саме, що говорю нині тут: «Дозвольте Україні бути Україною! Нехай ця нація отримає благословення в Бога, нехай мир та процвітання запанують у цій країні».

Ми говоримо всім країнам світу, щоб не заважали українським людям бути українцями. Я стою тут, щоб підбадьорити вас особисто від себе і всієї американської нації: можете бути певні, що ми стоїмо разом з вами і будемо разом стояти й надалі. Нехай Господь благословить Україну!

проходять в рамках благодійної акції, тому навчання безплатне. Невеличкий реєстраційний внесок призначений покрити лише канцелярські витрати.

Добре спланована програма курсів MGI проста й ефективна для будь-якого рівня, уроки проводяться в легкій і невимушеній атмосфері. У цьому переконалися нещодавно кількості іванофранківців, що навчалися на курсах MGI цієї осені. Курси проходили у приміщенні церкви християн віри євангельської в Івано-Франківську.

Промову Майкла Готта на одному з недільних зібрань церкви пропонуємо вашій увазі.

А тепер буду говорити як євангеліст. Чому ми приїхали сюди? Ми хочемо допомогти вам досягнути свого призначення. Вчора більше 400 людей прийшли в це приміщення, а сьогодні мають прийти ще три сотні. Усі ці люди хочуть бути учасниками практичного курсу англійської мови. Ми готові допомагати їм вивчати практичну англійську, тому що це частинка їхнього майбутнього. Англійська — не найкраща мова, але це міжнародна мова, і вона може відчинити двері для українців. Отож з підбадьоренням і любов'ю ми будемо вчити українців практичної англійської мови.

А коли вони нас запитують, чому ми так поводимося, чому хочемо підбадьорювати і навчати їх, чому виказуємо свою любов, ми пояснимо, що турбуємося про них, тому що Бог любить їх через нас, що ми — послідовники Ісуса Христа. Це Він нас навчив віддавати замість того, щоб приймати. Це Він дав нам в серце любов до них. Ми будемо запрошувати кожного з них налагодити особисті стосунки з Ісусом Христом. Кожен слухач цього курсу одержить примірник Нового Заповіту.

У нас є можливість сказати їм Добру Новину: «Бог любить вас. Він хоче простити ваші гріхи. У Нього є особлива мета для вашого життя. Слідуйте за Христом разом з нами!».

А тепер звернімося до Біблії і відкріймо п'ятий розділ Дій святих апостолів. Це надзвичайно цікавий

момент. У вірші 28 є слова, які цікавлять нас у багатьох аспектах. Невіруючі люди говорили християнам: «Ми дуже злі на вас. Такі злі, що готові навіть вас вбити. Ви наповнили все місто Єрусалим звісткою про Ім'я Ісуса Христа. І мало не кожен почув про Нього».

«Чи ми не заборонили з погрозою вам, щоб про Те Ім'я не навчали? І от, ви своєю наукою переповнили Єрусалим, і хочете кров Чоловіка Того припровадити на нас... І, покликавши знов апостолів, вибрали їх, назвали їм не говорити про Ісусове Ім'я, та й їх відпустили. А вони поверталися з синагогу, радіючи, що сподобились прийняти зневагу за Ім'я Господа Ісуса. І щоденно у храмі й вдома безупинно навчали, і звіщали Євангелію Ісуса Христа» (Дії 5:28, 40-42).

Бог хоче, щоб нині Церква була такою ж, як у часи Нового Заповіту. Щоб Церква наповнила міста і села Іменем Ісуса Христа. Щоб кожна жінка, кожен чоловік, кожен студент, кожен хлопець і кожна дівчина зрозуміли, що тільки в Ісусі Христі є прощення гріхів. Щоб усе місто знало про це.

Як наповнити місто Ісусом? Я був в Україні, у Львові, під час футбольного чемпіонату Євро-2012, і хтось сказав: «Майкле, тобі потрібно бути в нас постійно, все місто наповнене розмовами про футбол».

Наведу ще один приклад. Багато років тому один пастух спустився з гір в чудове місто Шотландії — у її столицю Единбург. Він був дуже бідний, і в нього був собака Бобі, який постійно був поряд зі старим пастухом. Коли пастух захворів і потрапив в лікарню, собака сидів біля входу в лікарню. Пастух помер, і Бобі супроводжував тіло покійного до церкви. Шотландці сказали, що дозволять собаці бути присутнім на похороні. І Бобі сидів біля труни господаря. Коли поховали пастуха, собака не залишав могилу. І весь Единбург був у печалі, коли той песик так і помер на могилі свого господаря.

Ми всі, мабуть, чули, про велике відродження в Уельсі. Коли я був там, все місто було наповнено славою Ісуса. Ми зустрічали людей на вулиці, і вони раділи Іменем Ісуса. У газетах писали про пробудження, усе місто було навчене Богом.

Ось три приклади того, як місто може бути наповнене якимись емоціями. У тому числі і любов'ю до Ісуса Христа.

У Діях 1:15 читаємо про 120 тих, хто любив Христа. У Діях 2:41 їх вже три тисячі. У Діях 2:47 бачимо, що Бог продовжував додавати до Церкви тих, що спасалися. У Діях 4:4 таких вже п'ять тисяч мужів.

У середньому єврейська сім'я складалася з п'яти осіб. То можна припустити, що християн одразу стало вп'ятеро більше. Один з відомих істориків того часу сказав, що через рік після дня П'ятидесятниці в Єрусалимі було понад сто тисяч віруючих, тобто кожен другий був християнином.

Чи може таке бути реальністю сьогодні? Апостоли зробили це тоді силою Духа Святого, проповідуючи Євангеліє Ісуса. Що потрібно сьогодні, щоб наповнити місто Ісусом? У цьому вірші ми бачимо три основні речі.

Перше: коли їх побили, коли над ними знущалися та їх переслідували, вони раділи. Я не можу знайти слів, щоб пояснити, наскільки важливо, аби кожен з нас мав таку віру, яка б спонукувала радіти. Скільки разів апостол Павло в Посланні до филип'ян говорить: «Радійте, радійте!».

У нас є сто причин для радості. Коли людина говорить про наповнення Духом Святим, це чудово, але

подивімося на плід Духа Святого. Павло говорить, що цей плід — любов, радість, мир і так далі. Радість у цьому списку — друга після любові.

Ти говориш, що ти — послідовник Ісуса Христа, що ти належиш Ісусу? Святкуй Його радість і любов у своєму житті. Люди не цікавляться негативними людьми, невіруючі тягнуться до тих, хто, навіть проходячи через випробування і труднощі, навіть помираючи, радіє.

Святий Дух поклав у серце християнина радість. Чи хочемо ми бути ефективними свідками Ісуса Христа? Тоді розкажімо людям, що зробив Ісус Христос для нас, щоб віра сяяла любов'ю. Ось як ми можемо здобути місто для Ісуса. Радість Ісуса — це наша сила!

У Старому Заповіті в Книзі Неемії написано: «Радість у Господі — це ваша сила». Коли Бог наповнює життя, коли Ісус Христос домінує в житті, коли Дух Святий контролює життя, там буде радість, буде перемога і впевненість у спасінні через Ісуса Христа.

Якщо ви хочете наповнити місто Ісусом Христом, ваше поклоніння і відданість мають бути видимі всім. Апостолів били, але вони залишили те місце, радіючи, що удостоїлись постраждати за Ісуса. Біблія говорить, що християни будуть переслідувані. Ми знаємо, що на Сході України вже переслідують пасторів, церкви, відбирають доми молитви... Але й посеред таких жальливих подій ми маємо бути, як апостоли, дякуючи Господу за великий привілей страждати за Ісуса.

Чи ви настільки посвячені Ісусу, щоб вважати переслідування за честь? Вільям Буш організував в Англії «Армію спасіння». І до сьогодні дуже багато християн залучені в цю організацію. Але були часи, коли Буш виходив проповідувати, а люди кидали в нього тухлі яйця, він йшов крізь натовп, а люди плювали на нього, — і все тому, що він не належав до Англіканської Церкви. Його донька завжди була поряд з ним. Якийсь чоловік плюнув і на неї, і вона хотіла витертися, однак Вільям Буш сказав: «Не витирайся, це медаль честі. Якщо вони плюють на нас, якщо вони переслідують нас за віру в Ісуса Христа — це привілей».

Вони дякували Богові за честь бути переслідуваними — настільки відданими Ісусу вони були. Вони сприймали страждання за Його Ім'я за честь.

В Америці нині виникла проблема: мільйони американців кажуть, що вони християни, але вони ніколи в житті не переживали переслідувань. Ось що робить українських християн справжніми: ви платите ціну, щоб іти за Ісусом Христом. Ви чудові, тому що ви дійсно любите Його. Якби ці американці були тут, вони б стали на коліна і мили б вам ноги, тому що ви вибрали бути страждальцями за Ісуса Христа. Хай Господь благословить вас, для нас честь — бути з вами.

Третій пункт. Щоб наповнити місто Ісусом, не тільки радість має бути у житті, замало з легкістю іти на страждання заради Христа. З ваших уст має линути Добра Звістка, і линути так, щоб кожен міг її зрозуміти.

«І щоденно у храмі й вдома безупинно навчали, і звіщали Євангелію Ісуса Христа» (Дії 5:42). Подумаймо над цими словами. Вороги наказали перестати говорити про Христа, перестати проповідувати Євангеліє. Що ж говорить Біблія? Вони безупинно проповідували, що Ісус — то Христос.

Чи хотіли би ви наповнити своє місто Ісусом? Проповідуйте Христа безупинно, не переставайте звіщати про Нього. Вихваляйте Його Ім'я. Прославляйте Його своїм життям, і Він притягне людей до себе.

Будьмо євангелістами Ісуса Христа! Наповнім свої міста і села Ісусом Христом! Дозвольмо Богові через нас приводити до Нього інших людей.

ПРО ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПАТРІОТИЗМ

Ярослав Лукасик

Ярослав Лукасик – засновник церкви «Іван Предтеча» в Мінську (Білорусь), упродовж багатьох років був її старшим пастором. Магістр філології Варшавського університету. У 2001 році ініціював у Білорусі Рух Нової Реформації, об'єднавши багато церков різних деномінацій для поширення християнського світогляду в білоруському суспільстві. У 2007 році депортований із Білорусі за проповідницьку й суспільну діяльність. З того часу проживає в Києві з дружиною Наталією і чотирма дітьми.

Сучасні євангельські християни часто запитують: «Що спільного в євангельському християнстві з таким поняттям, як патріотизм? Хіба в Біблії не написано, що наш дім на небі, що нема більше ні гелена, ні юдея?» або: «Як можна любити країну, яка завдала нам стільки страждань?». Багато християн вважають патріотизм разом з його прив'язаністю до земних справ поняттям плотським і не достойним народженого згори християнина.

Спробуємо з цим розібратися. Бог створив цей світ багатогранним. Неймовірно розмаїттям форм і видів захоплюється кожен, хто спостерігає за природою. Саме це розмаїття створює реальність, у якій різні організми доповнюють один одного, творячи один спільний організм.

Так само і з народами. Багатогранність – свідчення багатства життя. Різноманітні нації, мови й культури – це прояв багатства, яке Творець вклав у цей величезний, чудовий організм, який ми називаємо людством.

Але Творець створив світ не лише багатогранним, але й багатонаціональним. В 11-му розділі Книги Буття ми читаємо оповідь про те, як утворилися нації. У цьому сповненому символів оповіданні перед нами відкривається істина про те, що різноманітні нації, мов і культур – це серйозна перепона для поширення гріха.

Будь-який агроном чи лісник знає, що монокультура – це найкращий ґрунт для поширення хвороб. Як світ природи складається з маленьких організмів, так і людство складається з сімей, націй, рас. Намагання зруйнувати національний світ безперечно потягне за собою крах сімейних цінностей. Популярний сьогодні рух глобалізму, що переслідує цілі побудови всесвітнього правління і злиття всіх націй, вважає, що традиційна сім'я – це пережиток минулого.

Біблія, особливо Новий Заповіт, ясно говорить, що справжня вітчизна людини – не в цьому житті (Фил. 3:20, Євр. 11:13-16). Але наша небесна вітчизна залежить від нашого проживання на землі і особливо від того, наскільки ми тут жили «вірою, що чинна любов'ю» (Гал. 5:6). Життя людини, згідно зі Святим Писанням, полягає не в тому, щоб, склавши руки, чекати вічного життя, але щоб, наслідуючи Бога, виконати свій поклик. А поклик людини – «чинити любов'ю», тобто активно й конкретно любити.

Отже, сенс життя людини – «Возлюби Бога... і ближнього свого, як самого себе». Іноді легко любити всіх людей разом, особливо тих, хто далеко, наприклад, жителів Африки. Але ближній – це насамперед той, хто близько: твоя сім'я, сусіди, твій народ.

Любов не абстрактна, вона конкретна. Любов – це служіння. Оскільки кожна людина обмежена, то це служіння відбувається відповідно до пріоритетів. Очевидно, що пріоритет – це служити тим, хто живе близько. «Коли ж хто про своїх, особливо ж про домашніх не дбає, той вирісся віри, і він гірший від невірною» (1 Тим. 5:8).

Цікаво сказано: турбота про «своїх» і про «домашніх». Ви ніколи не помічали, що слова «родина» (сім'я) в українській мові та «Родина» в російській пишуться однаково, тільки вимовляються по-різному. В самій етимології нашої мови закладено ототожнення Батьківщини та сім'ї. Навіть історія Старого Заповіту – це історія 12 племен (родів, сімей) Ізраїлю. Історія 12 сімей стала історією народу, історія народу стала історією 12 сімей. Неможливо відділити сім'ю від Батьківщини, тобто від людей, які ходять вулицями, від світанків та вечорів, які ти бачив в дитинстві. Ось чому християнин покликаний Богом любити не тільки свою сім'ю, але і свій народ.

Отже, патріотизм – це і є любов до свого народу. Це слово походить від латинського *patría*, що означає «вітчизна». Не потрібно плутати патріотизм із націоналізмом (вимишуванням свого народу над іншими) чи з шовінізмом (ненавистю до інших народів) або ж із расизмом (зневагою до інших рас). Патріотизм – це благородна любов до своєї країни і до всього, що її складає: до народу, до культури, до історії, до рідного пейзажу тощо.

Традиційний патріотизм має своє глибоке коріння в юдео-християнській традиції. Книги Священного Писан-

ня переповнені прикладами справжнього патріотизму. Цар Давид захоплюється красою землі, яку дав Бог для народу. З якою любов'ю він переповідає славі та безславні події з історії ізраїльського народу!

У Псалмі 136 біблійний автор відкриває свою величезну прив'язаність до рідної землі: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, хай забуде за мене правиця моя!» (136:5). Чудовим прикладом патріотизму є біблійний герой Неемія. Він присвячує своє багатство, свою кар'єру, ризикує життям – усе для відновлення рідної країни.

Історія християнства свідчить про те, що справжні християни не розділяли такі поняття, як служіння Богові та служіння своїй вітчизні. Реформатори XVI ст. були одними з перших, хто залишив латинь і у своїй діяльності свідомо почав використовувати національні мови. Шведи й голландці під знаменами Реформації боролися за свою незалежність. Можемо однозначно сказати, що європейський багатонаціональний світ утворився саме завдяки Реформації.

Багато цікавих прикладів християнського патріотизму дає нам історія Сполучених Штатів Америки. Ще донедавна американці пишалися тим, що живуть у найрозвинутішій і найбільш свободололюбній країні, а все тому, що ця країна була найбільш богобоязливою і благочестивою. Більшість славних моментів історії Америки пов'язані з євангельською вірою її дітей. Християни в Південній Кореї сьогодні користуються заслуженою повагою, і це, як каже доктор Йонгі Чо, безпосередньо пов'язано з їхнім патріотизмом. Коли Корея опинилася під японською окупацією, саме християни активно виступили в боротьбі за її незалежність.

Білоруські протестанти аж до XX століття є для нас добрим прикладом патріотизму. Предтеча білоруської Реформації Франциск Скорина в передмові до однієї з біблійних книг, яку переклав на рідну мову, так розумів християнський патріотизм: «У добрих справах і в любові до Вітчизни її не лише жінки, а й чоловіки наслідували, і всякого труда і скарбів для Вітчизни не шкодували. Тому що від народження звірі, які ходять по пустині, знають свої нори, птиці, що літають в повітрі, знають свої гнізда, риби, які в морі плавають, відчувають течії свої, бджоли і ті, що на них схожі, захищають свої вулики – так і люди до того місця, де народились і де виростили в Бозі, велику любов мають».

Інший великий реформатор Іван Будний у передмові до свого славного катехізису так звертався до князів Радзивилів: «Правильне це діло, щоб ваші княжецькі милості любили мову цього народу, у якому ваші предки і їхні княжецькі милості отці ваших княжецьких милостей займали важні посади».

Наша євангельська історія багата чудовими прикладами справжнього патріотизму!

Що означає бути патріотом сьогодні

Патріот – це той, хто, у першу чергу, ототожнює себе зі своїм народом і бере відповідальність за свою країну. Ця відповідальність виражається в тому, що тобі не байдужа доля своєї Батьківщини, ти всіма силами їй служиш. Бути патріотом – це значить трудитися на благо свого народу, це також боротися зі всякою п'янкою, що намагається завадити твоєму народові здійснити своє призначення. Бути патріотом – це значить просвітлювати свій народ. Робити його таким, яким хоче бачити його Бог. Християнин, що служить своїй країні, – служить Богові.

Але щоб правильно їй служити, потрібно її знати. Тому християнину потрібно пізнавати культуру, історію, природу; взагалі жити у своїй країні. Християни, як ті, хто знає Бога, який є Світло, повинні бути найбільш освіченими людьми в країні. Їм потрібно мати правильний біблійний погляд на будь-яку реальність і будь-яку подію, що відбувається в країні. Християнин повинен бути людиною, яку знають, яким має бути життя в їхній країні.

Відсутність патріотизму – нині одна з серйозних проблем білорусів як суспільства і джерело багатьох інших проблем, які переживає наш народ.

Нестача здорового патріотизму – це також проблема, притаманна білоруським євангельським християнам. Якщо ситуація не зміниться, протестанти не зможуть виконати ту місію, яку Господь призначив їм виконати в своїй землі. Без любові до своєї країни християни не зможуть допомогти пострадянським країнам Східної Європи.

ЯК ВІДКРИТИ ПОТЕНЦІАЛ ЦЕРКВИ ДЛЯ СУСПІЛЬСТВА

Ви відчуваєте потребу в моральній революції в нашій країні? Бачите в собі потенціал впливати на суспільство? Вірите в силу Євангелія для переображення України? І ви не байдужі до долі свого народу? Тоді знайте: силою Ісуса Христа та спільними зусиллями ми здатні на кардинальну реформацію України.

Україна і українські євангельські Церкви переживають переломний період історії. Сьогодні існує суспільний запит на моральну революцію. Це надзвичайна можливість для Церкви Христової запропонувати суспільству єдино правильний вихід, який не принесе розчарування, – побудову життя особистості та народу на біблійних засадах.

Програма «Християни для України» – це позиція для українських протестантських Церков у співпраці з іншими християнськими конфесіями стати рушієм суспільних змін через силу Євангелія.

Програма включає безліч різноманітних проєктів у різних сферах життя суспільства – таких, як: духовна, моральна, інтелектуальна, культурна, соціальна сфери тощо.

Христос сказав до Своїх учнів: «Ви сіль землі. Ви світло світу» (Мт. 5:13-14). Церква за своїм призначенням має бути авангардом суспільства і демонструвати стандарти праведності для різноманітних сфер життя особистості та суспільства.

Програма «Християни для України» – це ініціатива без централізованої структури, що покликана об'єднати небайдужих християн, які прагнуть служити своїми професійними навичками, талантами, дарами українському народові.

Що ми пропонуємо для співпраці?

Навчальні тренінги та програми. Професійні спікери допоможуть краще зрозуміти місію Церкви в суспільстві та навчать здійснюва-

ти євангельський вплив на вашу місцевість.

Консультативну та практичну допомогу для реалізації суспільно-корисних проєктів у вашому регіоні.

Як це працює?

Одним із проєктів програми «Християни для України» може слугувати організація ряду акцій з благоустрою ваших місцевостей. Наприклад, духовна рада міста організовує низку заходів: прибирання сміття, побудова дитячого майданчика, ремонт лікарні, упорядкування історичного пам'ятника тощо. Захід проводять християни, але запрошуються всі люди доброї волі. У запрошенні необхідно наголосувати на тому, що ми робимо це, бо любимо своє місто і хочемо будувати нову Україну власними руками. Тобто вживається патріотична риторика.

Які результати?

Це дозволить сформувати християнські команди, спроможні реалізувати різноманітні програми для реформації суспільства.

Це своєрідна євангелізація через добрі діла. Серця багатьох людей доброї волі будуть відкриті для євангельської звістки, коли вони побачать практичні дії, які роблять для блага країни віруючі люди.

Зросте імідж церкви у вашому регіоні.

Програма «Християни для України» має стати нашим євангельським внеском у побудову громадянського суспільства в Україні. Наш край має потребу в формуванні зрілого громадянського суспільства – спільноти людей моральних, освічених, активних та відповідальних.

Історія свідчить, що саме громадянське суспільство народилося під впливом протестантської Реформації. Ми – євангельські християни України маємо в собі нерозкритий потенціал для вирішення всіх проблем життя нашого суспільства та побудови нової України. Цей потенціал – це Христос, що живе у нас, Його Слово, в якому захована безмежна мудрість, Його Дух, в Якому – сила для перемоги.

ПОКЛИКАНІ ДО СВЯТОСТІ

Книга Об'явлення як ніяка інша розповідає про тих, хто вже там. І про їхню одягу говориться в ній аж 12 разів! І ось що написано: «Потому я глянув – і ось натовп великий, що його зрахувати не може ніхто, з усякого народу, і племен, і народів, і язиків, стояв перед престолом і перед Агнцем, зодягнені в білу одягу, а в їхніх руках було пальмове віття. І волали вони гучним голосом, кажучи: «Спасіння нашому Богові, що сидить на престолі, і Агнцеві!» (Об. 7:9-10).

«... І випрали одіж свою та вибілили її в крові Агнца... Тому то вони перед Божим престолом, і в храмі Його день і ніч Йому служать. А «Той, Хто сидить на престолі, розтягне намет над ними» (Об. 7:14-15).

Ось, виявляється, про що говорить притча Христа. Мало погодитися піти на весілля Боже. Треба ще там залишитися, а для цього потрібно вибілити свою одіж в крові Агнца. І дивлячись на наші одяги, Цар вирішить: залишити нас на своєму весіллі чи кинути «до зовнішньої темряви». Він вирішує це, дивлячись, є святість чи її нема.

«Бо покликав нас Бог... на освячення» (1 Сол. 4:7). Не просто прийти до Нього. Не просто з'їсти приготовлене. Він кличе нас прийти, щоб стати відродженими.

У притчі Христос не випадково говорить, що зібрані були всі: і добрі, і злі. Для Царства Небесного не важливо, якими ми були, коли Бог нас покликав. Богові не важливий старт: чи знали ви про Бога з дитинства, а чи дізналися ви про Нього на заході свого життя. Богові важливо інше: коли ми ввійшли – якими ми там будемо? Богу важливий фініш. І нам треба знати, що написано на фінішній стрічці: а там має бути написано: «Святість»!

Багато хто думає, що святість – це дар Божий. Такий самий, як вхід у Царство. Мовляв, як увійшли за благодаттю, так за благодаттю і освятимось... Ні, Біблія говорить інакше. Святість – це не дар. Це – плід: «... маєте плід ваш на освячення...» (Рим. 6:22). «Ваш» – говорить Павло. Бог вирішує, залишитися нам на Його весіллі чи ні. І вирішує Він справедливо, знаючи нашу боротьбу з гріхом, наш плід, ім'я якому – святість.

Апостол Павло говорить про святість як про наш плід і вказує на два моменти, що супроводжують його появу: «А тепер, звільнившись від гріха і ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець – життя вічне». Іншими словами, Павло

говорить: плід святості появляється в нашому житті тоді, коли ми звільнилися від гріха і стали рабами Богові.

Як звільнитися від гріха? Ставлення Біблії до цього питання вражає своєю радикальністю. Питання звільнення від гріха – це не питання бажання і навіть не питання волі. Це питання життя й смерті.

Ось що пише апостол Павло: «... Вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога...» (Рим. 6:11).

Звільнення від гріха – це не боротьба, не якась силова гра (хто кого перемаже...) Звільнення від гріха – це вихід з гри. Мені не потрібно боротися з гріхом, тому що я не граюся з ним. Я мертвий для нього. Не грайтеся з вогнем – і вам не доведеться гасити пожежу. Помірьте для гріха.

Апостол Павло вказує нам два моменти у пліді святості: «А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові...» Свобода від гріха і рабство Богу – два боки однієї медалі. Якщо ми не живемо для Бога, ми автоматично стаємо живими для гріха. Диявол на це й очікує. І починаються його підступи. А вмираючи для гріха, ми відчиняємо доступ Богові в наше життя. І Він починає там жити.

Ніхто не сказав про це краще, ніж Павло: «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:20). Святість – це не якісь зовнішні стандарти поведінки. Святість – це питання, що і як робити? Святість – це питання: хто діє у твоєму житті? Хто живе в ньому? Гріх чи Бог? Якщо гріх – ти грішник. Якщо Бог – ти святий.

Що потрібно Богові? Навіщо Він запрошує нас на своє весілля? Відповідь проста: Йому потрібні ми. Бог є любов, і Він бажає мати улюблених і бути улюбленим. Але Бог Святий і з нечестивими не спілкується. Тому Він кличе нас на Своє весілля і пропонує одягу праведності.

А що потрібно нам? Навіщо ми прийшли на Його весілля? Відповідь також проста: нам потрібний Він. Бог хоче, щоб ми, прийшовши до Церкви, пізнавали Його і Його вимоги. «Святий – нехай ще освячується!» (Об. 22:11). Ми святі, якщо Бог живе в нас. В яких одягах Він побачить нас сьогодні? Живими для кого?

Притчу Ісус закінчив словами: «Бо багато покликаних, та вибраних мало». Тож перевірмо ще раз свою одягу: чи відбілена вона кров'ю Агнца Божого, а чи нас можуть викинути з весілля?

Юрій Крюков.

Віктор Котовський

ДЖЕРЕЛО ЖИТТЯ

«І вийму з їхнього тіла серце кам'яне і дам їм серце із м'яса» (Єз. 11:19). Живе серце може радіти і засмучуватися не тільки про своє, не тільки за свої успіхи і невдачі, але й за чужі. Воно здатне на самопожертву, на глибоке прощення і на самовіддану любов.

На жаль, є чимало людей, чиї серця живі, чутливі, але повною мірою не задіяні у справі Божого спасіння. Очевидно, чогось їм ще не вистачає.

У Діях святих апостолів євангеліст Лука, описуючи служіння апостола Павла, розповідає: «Прислухалася їй жінка одна, що звалася Лідія, купчиха кармазином з міста Тіятир, що Бога вона шанувала. Господь же їй серце відкрив, щоб уважати на те, що Павло говорив» (Дії 16:14).

Цілком зрозуміло, що її серце до цього було закрите. Відкриваючи серце Лідії, Господь зруйнував певні твердині і вказав на правильний шлях для духовного руху цієї християнки, зорієнтував її мислення в потрібному напрямку. І через відкрите серце до Лідії прийшло усвідомлення необхідності тісного контакту з Духом Святим, вона зрозуміла, що наступним кроком має бути посвята на служіння Богу. А це вже не тільки сумлінне виконання заповідей, дотримання певних церковних приписів, але віддача всього себе у розпорядження Божої волі.

Звертаючись до коринтян, апостол Павло пише: «Уста наші відкрились до вас, коринтяни, серце наше розширене. Вам не тісно в нас; але в серцях ваших тісно. Такою ж відплатою – говорю, немов дітям, – розширені будьте і ви» (2 Кор. 6:11).

Виявляється, мало відкрити серце для духовного розуміння Слова, потрібно піклуватися про примноження його можливостей, щоб воно могло вмістити все більше людей з їх потребами та проблемами, щоб з часом воно стало здатним все більше наповнюватися Божою любов'ю. Апостол ставить за приклад себе: він може вмістити в серці всю церкву в Коринті, хоча вони поки що не здатні прийняти хоча б його одного.

Ходіння перед Господом з відкритим серцем – це новий етап у духовному житті

християнина. Цар Давид звертається до Бога з великим проханням: «Буду бігти шляхом Твоїх заповідей, бо пошириш Ти серце моє» (Пс. 118:32). Давид говорить про заповіді так, наче раніше він не виконував їх, а тепер ось схаменувся і хоче надолужити згаяне. Але це, звичайно, не так: «Віддавна я знаю свідоцтва Твої...» (Пс. 118:152). Отже, він просить щось нове, щось, чого раніше не було. Давид прагне досягти нових глибин у пізнанні Бога. «Я бачив кінець усього досконалого, але Твоя заповідь вельми широка» (Пс. 118:96).

Цінність відкритого серця

Відкрите серце значно легше піддається очищенню. «Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови» (Пс. 50:12). Після гріхопадіння Давид відчув, що втрачає зв'язок з Богом. Цар в розпачі. У глибокій печалі він відкриває своє серце і благає Бога: обмий мене від неправди моєї, очисти мене від гріха, прости всі беззаконня мої, «духом підтримай мене». Він молить Бога

з великою надією: «Серцем зламаним та упокореним Ти не погордуєш, Боже...» (Пс. 50:19). Господь почув, і радість спасіння повернулася до царя.

Відкрите серце легко наповнюється Духом Божим (Рим. 5:5). Людина з живим, відкритим серцем отримує дари духовного бачення і духовного мислення (Ів. 12:40; Мр. 8:17). Господь дарує відкритому серцю чудові здібності, примножує таланти, дає силу.

Відкрите серце завжди готове прославляти Господа. «Моє серце зміцнилося, Боже, зміцнилося серце моє: буду співати і славити Тебе» (Пс. 56:8). У прагненні віддати хвалу Творцю ми посправжньому починаємо розуміти, що таке слава Божа.

Чому закривається серце

Певний стан може призвести до того, що серце знову закривається (1 Ів. 3:17). Що ж сприяє цьому? Насамперед гріх: «Якби беззаконня я бачив у серці своїм, то не почув би мене Господь» (Пс. 65:18). Егоїзм (Як. 2:14). Далі – страх перед

загрозою для життя, необхідність захищатися. Образа. Гнів. Заздрість. Великі проблеми, постійні турботи про близьких. Боротьба за існування. Життєва суєта (Екл. 2:23).

Як берегти серце відкритим

Найважливішою умовою для того, щоб серце було відкрите для Бога, є повна, беззастережна довіра до Нього: «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Фил. 4:6-7). Якщо ми цього ще не досягли, то серце наше буде відкрите лише час від часу.

Утримувати серце відкритим може тільки Дух Святий, отже, потрібно, щоб Він перебував у нас і не вгашався. А для цього потрібно жити Словом (Кол. 3:16) і прославляти Господа.

«... Наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху» (Еф. 5:18-21).

Серце, відкрите наполовину

Є чимало людей, які досягли в духовному житті помітних успіхів, але через якийсь час, перебуваючи в сокровенних, прекрасних стосунках з Ісусом, починають поступово замикатися в собі, відділяючись не тільки від зовнішнього світу, але і від оточення церковного.

Таке явище насторожує, особливо

коли воно проявляється у когось із служителів. Ось хороший пастор, він прекрасно знає Слово, молиться в душі, чудово проповідє, але рядовим, як кажуть, віруючим зі своїми дрібними проблемами підступитися до нього буває важко. Може, такий брат ненавмисне тримає людей на відстані, але часто він виглядає у своїй церкві як якийсь поважний гість. Будучи відкритим для Бога, його серце водночас ледь відчинене для людей.

Тому якщо ви вважаєте, що вже чогось досягли в Ісусі Христі, то маєте бути уважними, у першу чергу, до своїх одновітців. Відкриті один для одного серця допомагають братам і сестрам досягти такої необхідної єдності в громаді. А єдність допомагає вирішувати складні проблеми, проводити успішну євангелізацію, надзвичайно сприяє збагаченню церкви Божою силою і благодаттю (Дії 2:46). На жаль, духовна єдностайність далеко не завжди спостерігається навіть у молитовних групах, де віруючі добре знають один одного і разом прославляють Бога. Стоячи на колінах, кожен зосереджується на собі, концентрується на своїх внутрішніх відчуттях, не зауважуючи того, хто поруч. І в результаті така колективна молитва не вичерпує всього свого потенціалу.

Слово Боже закликає понад усе берегти своє серце, бо з нього походить життя (Прип. 4:23). Життя не тільки для нас самих, але і для всіх, хто нас оточує. Серце, наповнене любов'ю, – це дорогоцінний дар Божий. З радістю, щедро і безкорисливо воно роздає Божу любов, немов живою водою напуваючи спрагли, втомлені, зранені душі, воно стає джерелом примирення, єднання, зміцнення Тіла Христового, потужним засобом духовного зростання, перетворення кожного з нас на досконалий образ Христа.

ГОТУЄМОСЯ ДО ФЕСТИВАЛЮ НАДІЇ

Близько двох тисяч християн з євангельських церков чотирьох об'єднань 23 листопада зібрались на святкове богослужіння в церкві «Голгофа» у Львові. Цей захід став офіційним початком повномасштабних приготувань до Фестивалю надії, що проходить 20 червня 2015 року на стадіоні «Арена Львів».

ли пастори церков із Львівської, Рівненської, Донецької областей. «Сьогодні людство чекає на обнадійливі звістки. Проте змістовного знаходить щоразу менше, – наголосив Валерій Антонюк, голова ВСЦ ЄХБ. – Тому саме сьогодні так важливо нести в Україні Слово і руйнувати задуми лукавого».

Організатори окреслили пріоритетні напрями у підготовці фестивалю. Зокрема це:

– **Спільна молитва церков України за Боже керівництво у проведенні Фестивалю надії.**

– **Заклик до особистої молитви щовечора о 22-й годині аж до 20 червня.**

– **Різнобічне та активне поширення інформації про запланований захід: у церквах, у ЗМІ та в соцмережах.**

– **Мобілізація християн в Андріївському русі «Приведи друга», що передбачає максимальне залучення людей, які вперше почують про Фестиваль надії, для участі в цьому грандіозному дійстві.**

«Найперше Фестиваль надії – це стимул до духовного пробудження нашого народу. Адже всі негаразди, які ми зараз маємо, походять від бездуховності, – ділитись своїм баченням єпископ Церкви ХВЄ України, доктор теології Василь Боечко. – Я дуже зацікавлений

у тому, щоб цей захід відбувся на високому духовному рівні, ще й тому, що він об'єднає євангельські Церкви. На жаль, ми так далеко віддалилися одне від одного, що мусимо знаходитися тепер, ніби ми з різних світів. Тож об'єднання Церков – це також дуже важлива особливість Асоціації Біллі Грема і його сина (мається на увазі Франклін Грем. – Ред.). Але, звичайно ж, найважливіше у Фестивалі – це порятунок нашого народу і нашої країни».

Захід організовано спільними зусиллями Асоціації Біллі Грема та євангельських Церков України з метою поширення інформації про Фестиваль надії, об'єднання у спільній молитві за успішне проведення фестивалю та залучення нових волонтерів для організації цієї події.

12 грудня 2014 року оголошено Всеукраїнським днем посту і молитви за Міжнародний фестиваль надії. А вже 14 грудня у місцевих церквах областей західного регіону пройдуть служіння, присвячені Андріївському руху в рамках фестивалю.

Більше інформації про підготовчі заходи до Фестивалю надії ви зможете знайти на сайті www.hopefest.lviv.ua.

СЛУЖИТЕЛІ ВСЦ ЄХБ ОБГОВОРILI МІСІЮ ЦЕРКВИ В УМОВАХ ВІЙНИ ТА УЧАСТЬ ХРИСТІЯН У ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТАХ

«Церква в умовах війни» – така тема була порушена на дводенній Всеукраїнській пасторській конференції ВСЦ ЄХБ, яка зібрала понад 500 служителів, представників з усіх областей України, у тому числі й значну кількість зі східних областей, а також Криму.

На думку керівників євангельсько-баптистського братства в Україні,

запропонована тема відповідає найважливішим потребам сучасності, що має суттєве значення для Церкви. «Таємниця беззаконня і дух антихриста прокладають собі шлях через впливових цього світу. З неймовірною силою відбувається дегуманізація людини, коли людині відмовляють у праві бути людиною, коли в ній не бачать образу Божого. І в цих умовах ми по-особливого переживаємо за спасіння душі людини», – наголосив перший заступник голови братства Ігор Бандура.

Першу підтему запропонував пастор, дослідник історії та богослов'я

євангельсько-баптистського братства Сергій Санников у площині «Війна і миротворчість. Участь християн у збройних конфліктах».

Щодо участі християнина у збройних конфліктах служитель наголосив: «Тут не можна заховатися за місцеву церкву, за братерство, за Союз, – необхідно кожному особисто дати собі відповідь і прийти до чіткої позиції у цьому питанні. Немає правильної відповіді – є особиста відповідь».

Наступну підтему «Пасторська опіка життям церкви в розпорошенні» розглянув заступник голови ВСЦ ЄХБ

Сергій Мороз. Головна ідея полягала в тому, як залишатися пастором для тих членів місцевої церкви, які залишилися на окупованій території, і тих, які стали вимушеними переселенцями.

На зустрічі не оминили й юридичних питань, що стосуються військових зобов'язань і положень законодавства щодо захисту територіальної цілісності держави її громадянами.

На конференції йшлося також про війну інформаційну. Тарас Дятлик, керівник відділу розвитку освіти Євро-Азіатської акредитаційної асоціації (ЄААА), у висвітленні цієї теми зауважив: «Сьогоднішні інформаційні битви, свідками або мимовільними учасниками яких ми є, – це не просто ідеологічні війни. Це продовження духовно-інформаційної війни». За словами доповідача, лише керованість Духом істини дасть можливість остаточно зупинити таку війну.

Другу частину теми «Інформаційна війна» у її сучасному вимірі продовжив

віце-президент Асоціації «Духовне відродження» Михайло Черенков. Він говорив про те, що очікується від Церкви в умовах пропаганди, психологічного тиску, в умовах маніпуляції і насилля над свідомістю людини.

Богословсько-історичний огляд євангельського руху в періоди соціально-політичних потрясень в Європі запропонував доктор філософії, ліценціат богослов'я Андрій Пузинін.

Гендиректор Слов'янської євангельської асоціації Дерек Максвел, що прибув на конференцію із Великобританії, порушив тему «Зцілення для нації».

Про християнську надію в непевні часи говорив заступник голови ВСЦ ЄХБ В'ячеслав Нестерук.

Активна участь служителів у дослідженні порушеної теми, у семінарах і позапрограмних обговореннях свідчила про прагнення правильно орієнтуватися у сьогоденні, аби проставити влучні акценти і мати змогу ефективно звершувати довірене служіння.

ПОВНОЛІТТЯ

«Син мудрий приймає картання від батька...»
(Прип. 13:1).

Тед Хантер нетерпляче очікував завтрашнього дня. Адже завтра йому минає 16. Завтра він може одержати права на водіння автомобіля; завтра він почне працювати на півставки. Завтра! Завтра! Йому довелося так довго чекати цього — 15 довгих років! Тед не міг пригадати жодного дня, коли б він не бажав стати старшим.

Йому здавалося, що час зупинився. Життя було сірим і порожнім. Ось завтра почнеться справжнє життя. Завтра Тед появиться на світ, як метелик з личинки. Завтра він вже буде самостійним!..

Тед не помітив, як заснув. Тишу кімнати раптово порушив різкий дзвінок будильника. Це була його ідея. Він сказав мамі, щоб вона більше не будила його, як раніше; він підніметься без її допомоги, за дзвінком, як тато.

Минуло кілька хвилин, перш ніж Тед зрозумів, що означає цей наполегливий передзвін. Напівсонний, він простягнув руку, щоб натиснути на кнопку, але тут же згадав, що поклав годинник на комод в куточку кімнати. Доведеться встати, щоб заглушити дзвінок. На якусь мить він подумав, щоб можна повернутися спиною до будильника і знову заснути, але раптом його пронизала згадка: сьогодні йому минає 16 років!

Несподівано Тед гостро відчув, як йому бракує ніжної маминої руки! Вона завжди будила його вранці словами: «Я знаю, синку, як ти почувашся, але я приготувала тобі гарячі бісквіти з джемом, поки ти будеш вмиватися й одягатися». Тед натиснув на кнопку, і в кімнаті запанувала тиша. Тільки з кухні долинали знайомі звуки. Як це мамі вдається вставати раніше за всіх, хоч вона лягає майже завжди остання?

Він з жалем поглянув на ліжку й пішов до ванної кімнати. Так, це вперше в житті він прокинувся без маминого ніжного дотику, і він відверто зізнався собі, що це йому не сподобалося. Але ж хлопець повинен колись стати чоловіком!

Містер і місіс Хантери старалися зберегти рівновагу між заборонаю і дозволом при вихованні Теда. Але це було не таке вже й легке завдання. Щоправда, він був розсудливим хлопчиком, але все ж, через юнацьку недосвідченість, потребував керівництва і ще частіше — заборони робити щось, що йому здавалося правильним. Як-от вчора ввечері, коли Тед вирішив поїхати кататися на машині з Томмі. Але батько твердо сказав: «Ні!». Тед вважав Томмі своїм найкращим другом. Звісно, не тому, що в Томмі був спортивний автомобіль, який він купив на зароблені гроші. І не тому, що Томмі обіцяв дозволити Теду, як тільки він одержить права, керувати цією «машинною-вогнем», як усі хлопчики називали її.

Поки Тед вмивався, всередині зросло незадоволення. Учора ввечері він дуже обурився заборною батька. І все це почувався сердитим.

Мама була зайнята біля плити, коли Тед зайшов до кухні. Вона намагалася говорити звичним тоном, але в її очах стояли сльози.

— Мені дуже жаль, Тед... — мовила вона і замовкла. Тед здивовано поглянув на неї.

— Що, мамо? — запитав він.

Її обличчя скривилося, сльози рясно потекли по щоках. Вона не могла говорити і кивнула на газету на столі. Тед здригнувся, коли прочитав заголовок. Він відчув млість, дивлячись на усмінене обличчя Томмі.

«Томмі!» — простогнав він, опустившись на стілець. Кілька хвилин він

сидів непорушно, пригнічений горем, і підвів голову лише тоді, коли на кухню зайшов батько.

— Тату, Томмі...

— Я знаю... — сказав містер Хантер і поклав руку на плече синові. — Мені дуже жаль, і... вибач за вчорашнє, сину мій...

Тед гостро відчув, яка прірва пролягла між ним і його батьком останнім часом. З почуттям каяття він зрозумів, що в цьому була його вина.

Не зводячи очей, він заговорив:

— Я був би з ним, якби ти не зупинив мене вчора. Тут написано, що він їхав 90 миль на годину...

— Я знаю, — знову сказав батько. — Я все прочитав. Це жахлива трагедія.

Місіс Хантер беззвучно плакала біля плити.

— Бідний хлопчик! У нього не було батьків, і він був занадто молодий, щоб самостійно приймати всі рішення...

Тед поглянув на маму. Він хотів щось сказати, але замість цього подумав, що робив би сам, без мамі, без тата.

Його мама в юності була вродливою дівчиною, вона й зараз ще гарна... Тед поглянув на батька. Тато так любив усміхатися. Досі Тед не усвідомлював, як йому подобалося, коли тато усміхався; і він подумав, що останнім часом дуже рідко бачив тата усміхненим. Тада почало мучити сумління...

А відчуття мłości все ще не минало. Долоні спітніли. Можливо, тато й мама не такі вже відсталі? Можливо, мама молилася за нього ввечері, як вона завжди це робила? Несподівано він сказав:

— Мені не подобається будильник, мамо.

Вона ніби чекала цього і швидко відповіла:

— То я буду будити тебе, як завжди.

Тед наче прозрів. Він так заздрив Томмі, тоді як сам володів найціннішим, що тільки можна мати на світі, — віруючими батьками, які завжди могли дати добру пораду і допомогти в життєвих проблемах! А він, через свою дитячу дурість, був незадоволений ними.

Тед відклав газету набік. Добре, коли тобі 16 років, але бути дорослим — означає мати відповідальність і обов'язки. Його ніби облило ороком. Він усвідомив, що після такого тривалого очікування міг загинути і не побачити цього сонячного дня!..

Він знову глянув на батька:

— Ти поїдеш зі мною по дозвіл, тату?

Дивно, але для нього було дуже важливо, щоб тато сказав «так», тоді як ще тільки вчора він хотів бути цілком самостійним. Але то було вчора, коли він був дитиною; нині він став старшим і розумнішим.

— У мене буде перерва на ланч. Якщо ти хочеш їхати зі мною, поїдемо.

— Звичайно, тату. Поїдемо під час перерви.

Батько усміхнувся. І Теду здалося, що день миттєво змінився. Сірий, порожній світ раптово наповнився сенсом; на серці в нього потепліло, і воно наче розширилося, наповнившись прекрасним почуттям — любов'ю. Любов'ю до Бога, до батьків, любов'ю до всього, що його оточувало.

ЗА СЛОВОМ ТВОЇМ!

«Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. І життя було в Нім, а життя було Світлом людей» (Ів. 1:1-4).

Між подіями, що відбуваються в нашому житті, і тим, що ми говоримо, існує реальний зв'язок! Причому йдеться не тільки про усвідомлену розмову, коли ми зважуємо кожне слово, а й про те, коли ми говоримо запалу або просто лиш аби говорити, все одно про що, коли ми вимовляємо зовсім пусті слова, думаючи, що нічого страшного в цьому немає.

Але згадаймо: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зі слів своїх будеш виправданий і зі слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

Яке Ісусу діло до моїх слів? Щоб відповісти на це запитання, поговоримо про інструменти. Люди використовують різні інструменти для своєї роботи: маленькі й точні, великі й потужні. Годинникар користується маленькими викрутками, пінцетами і лупою; екскаваторник використовує машину, в ківш якої може вміститися цілий будинок. Для кожної роботи — свій інструмент.

Інструмент Бога — слово! Саме словом Він створив світ. Звичайно, слово — не єдиний Його інструмент. Бог діє також Своім Духом і через фізичні і духовні закони. Але сьогодні поміркуємо про слово. Бог поділився цим інструментом з людиною.

Виглядає, однак, на те, що слово працювало, поки було в Бога, а як прийшло до людини, то працювати перестало. Чи так це? Ісус стверджує зворотнє: «По правді кажу вам: коли будете ви мати віру, хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: «Переїди звідси туди», то й переїде вона, і нічого не матимете неможливого!» (Мт. 17:20). Із цього вірша видно, що самим

лише словом, без віри, гору не зрушиш. Для цього потрібен ще один інструмент — віра.

Звичайно, не можна думати, що слова, які ми вимовляємо, вирішують все в нашому житті. У Біблії багато духовних істин, які впливають на нас. Тому якщо ми будемо правильно говорити, але неправильно жити, нічого доброго не чекаймо.

Ми живемо у світі, де люди люблять жалітися й нарікати. Ми часто не помічаємо доброго, позитивного навколо себе, зате образи, утиски не пропускаємо повз увагу. Але якщо дивитися Божими очима, навколо так багато всього, за що треба дякувати Богові.

У Біблії читаємо: «Із плоду уст людини насичується її шлунок, вона насичується плодом уст своїх. Смерть та життя — у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Прип. 18:20-21).

Перш ніж виконати якусь роботу, людина повинна поїсти. Сита людина почувається здоровою і бадьорою. Вона повна сил і може працювати. Але наша здатність що-небудь робити залежить не тільки від сили мускулів і наповнення живота, вона залежить і від духовного стану. Здоровий чоловік може не справитися з найпростішою роботою, коли дух його пригнічений. А тендітна жінка зробить і тяжку роботу, коли в її серці спокій і її розум чистий.

Як фізична енергія проявляється в праці, так духовна енергія проявляється у словах. Хочете знати, що очікує вас у майбутньому? Прислухайтесь до того, що ви говорите, бо «... вона (людина) насичується плодом уст своїх» (Прип. 18:20).

Коли ви говорите, що ви слабкі, хворі, що життя ваше повне проблем (не все

гаразд у сім'ї, з дітьми морока, на роботі труднощі), то ваші скарги повертаються проти вас, ви стаєте такими, якими себе уявляєте: повними проблем, без миру в серці.

Часто можна почути нарікання на країну і владу. І тим самим повсюдно створюється атмосфера невдоволення. А що інколи говорять жінки про своїх дітей? І чим більше поганого вони кажуть, тим нижче падають їх діти.

У євреїв є одна спільна риса — вони хваляться своїми дітьми! Вони добре усвідомили істину, що майбутнє дітей дуже залежить від того, що ми про них говоримо.

Тому пильнуймо за тим, що виходить з наших уст, що ми говоримо про своє життя, про дітей, про жінку чи чоловіка, про свою роботу. Якщо кажемо, що все погано, то воно й буде погано; що нема грошей — їх і не буде.

Перестаньмо скиглити і нарікати. Натомість проголошуймо хвалу Богові за безмірну Його благодать. Приймемо рішення ніколи не засмучувати чи драгувати інших. Хай ніякі погані слова не сходять з наших уст, станьмо джерелом підбадьорення і віти, джерелом щастя і радості, джерелом добробуту для інших.

Ісая казав: «Господь Бог Мені дав мову вправну, щоб уміти зміцнювати словом змученого...» (Іс. 50:4). Хай таку мову Бог дасть усім нам. Пам'ятаймо: «Із плоду уст людини насичується її шлунок, вона насичується плодом уст своїх. Смерть та життя — у владі язика...» (Прип. 18:20-21).

Мудреці сперечаються, що було спочатку — курка чи яйце? Бідні! Спочатку було Слово.

ІНШИХ СТРАХОМ СПАСАЙТЕ

У кожного життя то сяє,
то тьмяніє.
Є перший крок, і є
останній крок.
Всім вистачить і щастя, і надії,
Бо з нами Бог, бо з нами
завжди Бог.

Як же це було корисно (для душі, звичайно) — пролежати два з половиною місяці в інфекційному відділенні, дистанції при цьому добрі життєві уроки.

У перші ж години мого перебування в лікарні я повідомив своїм сусідам по палаті про свої релігійні переконання, на що вони зреагували мляво і скептично. Але потім їх ставлення до мене дуже змінилося. А сталося ось що.

Наш «побратим» по лікарні, що захворів на вірусний гепатит, 20-річний чоловік, батько двох дітей, поступився своїм ліжком мені. Справа в тому, що його стан різко погіршився, і для інтенсивного лікування його перевели в окрему палату. Але Миколі ставало все гірше... А на четвертий день він помер.

Ридання дружини... Суєта лікарів... Простиратлом накрите тіло... Морг... Усе цього вечора справляло на хворих гнітюче враження. Сусіди по палаті, Олександр і Валерій, того ж віку, що й Микола, обидва одружені, від страху не могли знайти собі місця:

— Він мріяв про життя, будував плани... А все вийшло зовсім не так, як він думав і планував...

Настала ніч, неспокійна і жахлива. За вікнами чувся шум: родичі покійного комусь щось доказували, звинувачуючи лікарів у неправильному лікуванні. Та це вже не мало значення. Микола помер.

Готуючись до сну, я помолвився Богові, віддав у Його руки себе, дружину й своїх двох діточок і відразу ж заснув. І раптом, підвівшись, звернувся до наляканих сусідів і голосно на всю палату закричав: «Хлопці! До мене приходила дружина і сказала: «Вас всіх так само вивезуть...»

Мої широко розплющені очі і хрипкий голос надали цій мові ще більшого значення. Наступного дня, нічого не пам'ятаючи про проголошене у сні «передбачення», я помітив, що ставлення до мене різко змінилося, появився інтерес до Євангелія і віри. Мені почали задавати серйозні запитання про Бога, про молитву, про Біблію. Словом, як ви розумієте, у лікарні я не байдкував. Звісно, я трохи дивувався з такого несподіваного інтересу, але дякував Богові за можливість ділитися вірою зі своїми сусідами.

Лише через місяць про моє нічне «проорокування» мені розповів один із хворих, коли виписувався з лікарні: — Ну й напереживався я тієї ночі. Заледве вірю, що виписуюся додому! Слава Богові!

Д. Умнов.

м. Одеса.

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА

Євангельська заповідь батькам — свято ходити перед Богом. Хтось сказав: «Перед тим, як я одружився, у мене було шість теорій виховання дітей, нині в мене шестеро дітей і — жодної теорії».

Не думайте, що ви виховуєте дитину лише тоді, коли з нею розмовляєте, навчаєте чи караєте її. Ви виховуєте її постійно, навіть коли вас немає вдома. Ваших дітей виховують ваші книги, одяг, порядок в домі.

Івасик зізнався про свою провину.
— Будемо разом молитись, мій сину.
Зблиснули сльози в його оченях,
Разом із татом мов стали на чатах:

— Господи Боже, Спасителю рідний,
Хочу я бути, як тато мій, гідний.
І непослушним не хочу зрости,
Гріх цей, о Боже, мені Ти прости...

Й хлопчик заснув —
Сном щасливим, міцним,
Батько тоді помолвився над ним:
— Як син мій мене Ти, о Боже, зрости,
В серці вогонь запали чистоти.
Вірити хочу, як вірує він,
Щоб не зазнати в житті лихих змін.

22 листопада в м. Ковелі на Волині відбулася обласна жіноча конференція. Її тема – «Сім'я у світлі Слова Божого» залишається актуальною у всі часи, адже сім'я – основа життя кожного християнина.

Розпочав конференцію пастор Ковельської церкви, звернувшись до присутніх – а участь у конференції взяли близько 300 сестер – зі словами настанов та побажаннями отримати потіху, підтримку, зміцнитися спілкуванням, щоб непохитно крокувати землею дорогою, догоджаючи Богові.

Головним спікером конференції була Галина Терещенко, дружина єпископа з Тернопільської області, сестра з великим життєвим досвідом. Зокрема, вона розглянула два напрямки сімейних відносин: між чоловіком і дружиною та між батьками і дітьми.

Галина Петрівна показала на негативних та позитивних прикладах жінок з Біблії, якою має бути дружина, котра

хоче догоджати Господу. Сім'я – то гарний вчитель у формуванні нашого характеру. А благословенна сім'я – це важка, кропітка щоденна праця.

Зокрема, праця у вихованні дітей. Потрібно розрізнати три аспекти виховання: фізичний, душевний і духовний. А для цього варто знати три

принципи виховання. Перший і, мабуть, найважливіший – безумовна любов до дітей. Другий – це особистий приклад. І добре, коли це чисте, богобійне життя. І не менш важливий третій принцип – виховання в дисципліні.

Окрім простих і ясних порад Галини Терещенко, учасниці конференції мали

СІМ'Я У СВІТЛІ БІБЛІЇ

змогу почути свідчення сестри Віри про дивовижне зцілення від четвертої стадії раку, за що безмежна подяка Богові. На завершення зібрання проповідь

виголосив єпископ Волинського обласного об'єднання церков ХВЕ Михайло Близнюк.

О. Сахарчук.

БРАМИ ЄРИХОНА

Схоже, девізом для північного сусіда України стають відомі слова: «Неправедний — нехай чинить неправду ще, і поганій — нехай ще опоганюється...» (Об. 22:11). Неправда набуває цілком гротескних форм. Адже вона повинна відповідати величчю проекту.

Українські події в цьому випадку — це лише епізод глибинних тектонічних зсувів, що відбуваються в нашій країні. Як не жаль українців, які позбулися Криму, значно більше шкода жителів Криму, що потрапили в тінь імперії. І тим більше шкода народу цієї імперії.

Про що забувають сучасні імперії? Про те, що не можна відновити велич СРСР, не відновивши при цьому неправди, на якій ця велич трималася. Забувають (хоч

навіть чи знають) про прокляття Ісуса Навина, який сказав: «Проклятий перед Господнім лицем кожен, хто встане й відбудує це місто Єрихон, — на перворіднім своїм він закладе його і на наймолодшій своїй поставить брами його» (Єг. 6:26).

Звичайно, і Радянський Союз — не Єрихон, і Путін — не Ахав, що збудував дім «30 слонов'ячої кістки». Але, очевидно, технологія будівництва на кістках — це спільна риса будь-якого неправедного ладу. Випереджаючи гнів Божий і десяту кару єгипетську, імперія сама поспішає принести перворідних у жертву.

Чи усвідомлюють це ті, хто із захватом сприймає мілітаристську риторику влади? Здається, поки що ні. Але при комсомольсько-гопницькому завзятті реставраторів СРСР брами нового «Єрихона» будуть виростати швидко.

Що залишається нам? Уривок, з якого ми почали, має продовження: «А праведний — нехай ще чинить правду, а святий — нехай ще освячується!» (Об. 22:11). А значить, кожен на своєму місці — своєю працею, словом, молитвою може — і повинен — протистояти неправді.

«ГОЛОВНЕ – ЗНАТИ І РОЗУМІТИ ГОСПОДА»

У жовтні в Київському біблійному інституті відзначили чергове хвилююче свято – випуск студентів очно-заочної відділення. Вручення дипломів, привітання та цінне напутнє слово – усе це залишиться на фото і у серцях випускників. Дипломи цього дня отримали бакалаври богослов'я та пасторського служіння і бакалаври богослов'я та християнської педагогіки. У стінах КБІ випускники прослухали 4500 академічних годин лекцій, здобули важливий досвід та провели кілька незабутніх років життя.

Привітати випускників прийшло чимало гостей. Почесний президент Євангельської теологічної семінарії Арнольд Ластингер запросив випускників КБІ вступати до свого закладу на курс магістратури, а також поділився новиною – незабаром в ЄТС буде запроваджено програму на здобуття докторського ступеня богослов'я (до речі, вперше в Україні).

Старший пресвітер Київського обласного об'єднання церков ХВЕ Олександр Озеруга побажав випускникам: «Нехай про вас свідчать люди, справи і Бог». А єпископ Олександр Бабійчук, старший пресвітер Херсонщини, нагадав: «Головне, для чого ми вчимося, – це знати і розуміти Господа».

«Розрізняють лише два типи офіцерів: ті, хто командує: «Вперед!», і ті, хто командує: «За мною!». Бажаю, щоб ви були такими воїнами і офіцерами Божими, які командує: «За мною!», – захопив випускників викладач інституту, пастор Київської церкви «Сілоам» Сергій Вознюк.

Щирі слова подяки від імені випускників на адресу керівництва, викладачів та

співробітників своєї духовної альма-матер виголосив пастор Юрій Колесник із Херсонщини. А до завершальної молитви усіх підвів старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко.

Він нагадав, що духовна війна для віруючих людей не припиняється ніколи, і

побажав наповнюватися духовною силою. «Людина створена для життя і любові. Без любові служіння – каторга. Віра діє любов'ю, тому так важливо пізнавати любов Божу!», – наголосив старший єпископ.

kbi.org.ua.

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Передплата-2015 розпочалася. Просимо подбати про замовлення на наступний рік для своєї церкви. На жаль, уперше за останні кілька років через значне подорожчання друкарських послуг ми змушені змінити вартість передплати.

Отож пересилання одного примірника коштуватиме 80 грн. за рік.

Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників залежатиме від кількості примірників – з розрахунку 4 грн. (чотири гривні) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення:

19 примірників (0,5 кг) – 912 грн.;

38 примірників (1 кг) – 1824 грн.;

78 (2 кг) – 3744 грн.

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:

26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії:

місія милосердя «Добрий самарянин»,

вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Примітка. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Вірую». Щоб не виникло непорозуміння, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. Божих благословень вам!

Редакція.

Київський Біблійний інститут Церкви ХВЕ України ЗАПРОШУЄ

на трирічну стаціонарну та чотирирічну очно-заочну форми навчання за програмами БАКАЛАВР ПАСТОРСЬКОГО СЛУЖІННЯ І БАКАЛАВР ХРИСТІАНСЬКОЇ ПЕДАГОГІКИ, а також на 2,5-річну очно-заочну програму за спеціальностями:

«ЖІНОЧЕ СЛУЖІННЯ», «ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНЕ СЛУЖІННЯ», «СЛУЖІННЯ ГЛУХИХ», МОЛОДІЖНЕ СЛУЖІННЯ, «МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ» (3-місячні літні курси).

Детальна інформація розміщена на сайті www.kbi.org.ua.

Приймальна комісія для проведення співбесіди з абітурієнтами очно-заочного навчання працюватиме з березня 2015 року. Вступні конкурсні екзамени абітурієнти стаціонарного навчання складатимуть на початку серпня 2015 року.

За довідками звертайтеся за телефонами:

(044) 450-60-00 (стаціонар) та 097-921-42-01 – Оксана Василівна Малишук, координатор очно-заочного навчання

E-mail: zaochne@kbi.org.ua (заочне) та secretary@kbi.org.ua (стаціонар).

Наша адреса: 03115, м. Київ, вул. Г. Онискевича, 3.

№ 11 (122) Виходить щомісяця
ЛИСТОПАД 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726